

ROSA

ČASOPIS PANNY MÁRIE SPOLUVYKUPITEĽKY - VLÁDKYNE SVETA

Október

10/2003

Obsah

Na linke M-Rosy: Svätý otec po tretej návšteve našej vlasti: Boh žehnaj Slovensko	2
Do Vašej pozornosti: M ROSA sa dožila 10. Výročia / Kríž – jediná nádej	4
Správy z hory Zvir	8
Výzva o pomoc najchudobnejším z chudobných. Stopy Matky Terezy	12
Don Gobbi / Som Žena, odetá slnkom	17
Misia Kráľovnej pokoja	19
Svedectvo / Spomienka. Boj o nový život	23
Z ČR / Zo zahraničia. Starobylé poutní miesto k Panně Marii	26
Slovo mladých / Záhadný kríž	29
Aktuálne / Výročie / Názory	31
Prečítali sme si / Z tvorby čitateľov	34

Na linke M-Rosy:
Svätý otec po tretej návšteve našej vlasti:

Boh žehnaj Slovensko!

Pápež Ján Pavol II. prišiel v stredu 17. septembra z Castel Gandolfa autom opäť na generálnu audienciu do Vatikánu. Privítalo ho slnkom zaliate Námestie sv. Petra a asi 11 tisíc pútnikov z celého sveta.

Svoju katechézu zameril na apoštolskú cestu po Slovensku. Pútnikom povedal, že táto cesta bola jeho treťou cestou „do tejto vznešenej krajiny“, kde ho privítali „s veľkou srdečnosťou“ a pokračoval:

„Verní Kristovi a Cirkvi. Takto sa Slovensko prezentuje vo svojich dejinách. Keď som tam prišiel osobne, mohol som podporiť túto krajinu v jej vernosti a v tom, ako s dôverou kráča smerom do budúcnosti. S radosťou som mohol obdivovať hospodársky a spoločenský rozvoj, ktorý sa tu dosiahol v týchto rokoch. Som si istý, že keď vstúpi do Európskej únie, slovenský ľud bude schopný ponúknuť hodnotný príspevok k budovaniu Európy aj na úrovni hodnôt.“

Svätý otec ďalej zdôraznil: „Slovensko má bohaté duchovné dedičstvo, ktoré si napriek tvrdému prenasledovaniu, ktoré podstúpilo v minulosti, dokázalo neochvejne zachovať. Výrečným svedectvom toho je slubný rozkvet kresťanského života, kňazských povolání i rehoľného života, ktorý tam dnes môžeme pozorovať.“

Ján Pavol II. potom znovu prežíval jednotlivé etapy svojej apoštolskej cesty po Slovensku, spomenul návštevu katedrály v Trnave, „nádherné a dojímavé slávenia Eucharistie“, a zvlášť svätú omšu v

Bratislave, počas ktorej blahorečil **biskupa Vasil'a Hopku a sestru Zdenku Cecíliu Schelingovú**, obeť brutálneho prenasledovania komunistickým režimom v 50. rokoch 20. storočia.

Pripomenul svoju návštevu poľnohospodárskeho regiónu Rožňavy, kde roľníkom pripomenul, aký dôležitý je ich prínos k budovaniu národa. „Je však potrebné, aby zostali pevne zakorenení v ich stáročia pretrvávajúcej kresťanskej tradícii. V Rožňave som tiež mohol pozdraviť veľké spoločenstvo maďarsky hovoriacich veriacich,“ povedal Svätý otec a svoju katechézu ukončil slovami: „**Boh žehnaj Slovensko! Ďakujem vám za vašu lásku k Cirkvi a k nástupcovi sv. Petra!**“ (VIS)

Slovo k posolstvu [Kráľovnej pokoja v Medžugorí \(25. 8. 2003\)](#)

Príroda je ako kniha...

Ako veľmi potrebujeme pochopiť, že naše náboženstvo je náboženstvom radosti! Nie je čiernobiele, a už vôbec nie sivé. Je farebné! Naučili sme sa nedôverovať tomu, čo Boh stvoril, akoby to obsahovalo pasce, ktoré by nás mohli vtiahnuť do hriechu. Ale keď Boh videl svoje stvoriteľské dielo, povedal, že je to šťastie, že je to dobré pre človeka.

Panna Mária je Matkou živých a je tiež príčinou našej radosti. A my si pri meditácii jej posolstiev uvedomujeme, že chce vidieť svoje deti šťastné. Hoci každé obdobie má svoje ťažkosti, Ona vždy príťahuje náš pohľad na to, čo je pozitívne.

Isteže, je dôležité si uvedomiť dielo skazy, ktoré človek spôsobuje tým, že kazí prírodu, že ju znečisťuje a vykorisťuje. Avšak príroda aj tak zostáva prameňom milostí a vďakovzdania; a my, keď ju budeme obdivovať, budeme mať silu a prianie chrániť ju. Práve tak ako v modlitbe: vďaka obdivu a radosti budeme v nej vytrvalí.

Príroda je plná znamení - ako kniha, ktorej každá stránka je pokrytá typografickými znamienkami. Všetko nám hovorí o Bohu, o jeho láske, o jeho hojnosti a radosti, o rozmanitosti jeho darov, o jeho plodnosti a o jeho jasote. Po vražednom lete toto posolstvo je výzvou rozhodnúť sa pre život a chrániť našu vieru v jej nadšenom a optimistickom aspekte, veď všetci ľudia sú pozývaní na svadobnú hostinu do Božieho kráľovstva.

Brat Efraim

Budú sa u nás premietiť Gibsonove „Umučenie“?

Spoločnosť Icon Production vykonáva predbežný prieskum záujmu o premietanie Gibsonového „Umučenia“. Potom, čo proti filmu zazneli hlasy predovšetkým v ľavicovej tlači, postavilo sa na jeho stranu niekoľko vatikánskych predstaviteľov: kardinál Castrillo Hoyos povedal, že film by mal vidieť každý kňaz.

Každý, kto si želá film vidieť, by mal svoj hlas uplatniť na stránkach www.passion-movie.com. RC, ACI Prensa

Do Vašej pozornosti

M ROSA sa dožila 10. výročia

Kríž – jediná nádej

Drahí priatelia, sestry a bratia!

Desať rokov je dosť, a tých istých desať rokov je aj málo. Ubehnú ako voda, v tomto čase, ktorý akoby sa neustále zrýchľoval. Dňa 7. októbra 1993, na sviatok Panny Márie ružencovej, uzrelo svetlo sveta prvé číslo nášho mesačníka. Odvtedy vyšlo v nepretržitej sérii 120 čísiel M ROSY. Ak to vynásobíme priemerným mesačným nákladom, sú to dva milióny trisťtisíc výtlačkov. Naša služba však nie je o matematike. Za tých desať rokov ste, milí priatelia, prešli s nami kus cesty a strávili časť svojho života. Nastúpili sme po novembri 1989 na hektický vlak slobody. Prežili sme rušný záver tisícročia. Čochvíľa nás očakáva život v Európskej únii.

M ROSA sa Vám snažila a snaží prinášať duchovný rozmer tejto doby, priblížiť Vám misiu Panny Márie, neutíchajúci a gradujúci zápas o spásu ľudstva.

Keď som bol na svojej prvej nedeli zjavenia Nepoškvrnenej Čistoty v Litmanovej, záver Máriinho posolstva znel: **„Božia návšteva je už blízko, a preto hľadajte lásku!“** O dva roky nás všetkých Panna Mária doslova prosila: **„Prosím, pomôžte mi!“** Táto prosba trvá. Panna Mária oslovila aj Teba, každého jedného z nás.

Desať rokov je málo, aj veľa. Množstvo našich čitateľov je už na pravde Božej, no veríme, že orodujú za nás všetkých. My, ktorí sme ešte tu, máme pokračovať a vytrvať. Vieme, že mnohým sily ubúdajú. Avšak táto doba si vyžaduje enormné úsilie. Nedávno sme videli heroický príklad **Sv. otca Jána Pavla II.** pri návšteve Slovenska. Priznám sa, že ma vždy zahanbí vedomie, že tento človek, nástupca Krista na zemi, vydáva zo seba poslednú štipku síl, ktorú ešte má, a že sa úplne stotožnil so svojím krížom. Nasledujúci čas nám káže, koľkí z nás sú ochotní tento príklad nasledovať. Ako on sám povedal - **„z kríža sa nezostupuje!“** A vo svojej kázni v Bratislave, práve na sviatok Povýšenia Sv. kríža, vo svojej kázni zdôraznil: **„Zdrav' bud', ó, kríž, nádej jediná!“**

Zapamätajte si to. To je cesta, ktorou máme všetci prejsť - prijať a milovať kríž. Čoskoro pochopíme aj posolstvo Panny Márie, Nepoškvrnenej Čistoty, ktoré povedala tiež pre nás na Slovensku, a ktoré nám pomôže prejsť všetky ťažkosti trápenia: **„Ďakujte za kríž...“** (5. apríla 1992).

A tak aj v tejto chvíli nášho výročia ďakujeme našej nebeskej Mame za všetko, čo pre nás urobila a robí, za celú misiu jej lásky, ktorou z Božej vôle oslovuje naše srdcia. Kiežby prebývala v každom z nás!

Anton Selecký

V Šaštíne na sviatok Sedembolestnej Panny Márie 15. septembra t.r. sa zišlo približne 20 000 pútnikov. Púte sa zúčastnili slovenskí biskupi a tiež vzácni hostia zo zahraničia. Mons. Jozef Zlatňanský z Ríma vo svojom príhovore zdôraznil najmä potrebu chrániť slovenskú spoločnosť pred stále väčším vplyvom sekularizovaných médií.

NEPREHLIADNITE!

Milí naši čitatelia a priaznivci!

Opäť je tu obdobie, keď sa rozhodnete, či si predplatíte M ROSU aj na budúci rok. V tomto čísle nájdete zložku, ktorou môžete poslať predplatné.

Ospravedľňujeme sa všetkým predplatiteľom za meškanie dodávky septembrového čísla, ktoré zapríčinila porucha jedného z našich počítačov. Museli sme obnovovať celú databázu - ručne.

Ako viete, ročné predplatné M ROSY doteraz bolo 380 Sk (pre ČR 525 Čk). Toto predplatné sa nemení.

Sme však nútení **zvýšiť cenu za výtlačok M ROSY pre bežný predaj na 33 Sk, a to už od tohto čísla**. Ako viete, celých sedem rokov sme držali cenu na 28 Sk. Neustálym zvyšovaním nákladov na výrobu stúpla reálna cena jedného výtlačku na 35 Sk. Takže aj pri zvýšení ceny na 33 Sk sme stále v strate.

Viete i to, že sme dlho v období komunizmu nemohli mať našu legálnu tlač. Dnes to je možné. Avšak duchovné slovo sa dostáva do neustále sa zväčšujúcej defenzívy. Negatívny vplyv tu zohráva aj neustále zdražovanie, čo ľudí veľmi znechucuje.

Boj sa teda posunul aj do ekonomickej oblasti. A tak prosperita M ROSY závisí do značnej miery na záujmu každého z Vás. Spoliehame sa preto na Vás a tešíme sa na vašu podporu a vernosť.

Srdečná vďaka!

Panna Mária na vás isto nezabudne! (anse)

Jubileum

Dňa 16. októbra 2003 sa Sv. otec dožíva požehnaného 25. výročia svojho pontifikátu. V tento deň pred rokom vyhlásil aj Rok sv. ruženca, najmä Ruženca svetla. Prosíme všetkých vás o modlitbu za zdravie a silu pre pápeža Jána Pavla II., ktorého celé ľudstvo ešte veľmi potrebuje! (r)

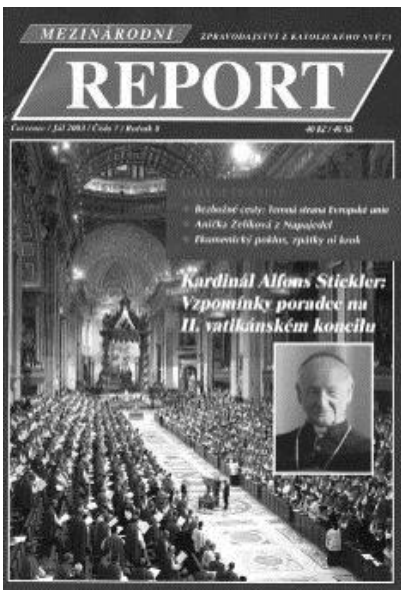
Petícia „Boh a Európa“

Inštitúcia pre Svetovú evanjelizáciu so sídlom v Ríme

(e-mail imc@icpe.org)

vyhlásila celoeurópsku petíciu za uvedenie kresťanského dedičstva Európy do Ústavy EÚ. V odôvodnení sa o.i. píše - „je žalostné, že je tu jasná absencia zmienky kresťanského dedičstva“ a „žiadame o uvedenie kresťanského dedičstva ako spoločne zdieľaného prameňa a uznávaných hodnôt dneška i zajtrajška Európskej únie“.

Autori petície sa obracajú ku všetkým kresťanským, asociáciám a komunitám v Európe. (r)

Zásah proti REPORTU!

Podľa informácie, ktorú sme dostali od našich českých priateľov, vyšlo v Katolíckom týdeníku č. 34/2003 (24. augusta 2003) Stanovisko sekretariátu ČBK, v ktorom sa uvádza, že ČBK sa „veľmi ohrazuje proti poloprávam a nepravdám šíreným v časopise Mezinárodní report, ktorý přes opakované protesty ze strany českých a moravských biskupů i nadále v tiráži každého vydání deklaruje svou věrnost papeži a biskupům, a přitom je velmi často nepravdivě kritizuje, a uvádí tak v omyl některé věřící...“

Ďalej sa v stanovisku kritizuje článok Michala Semína v júlovom čísle Mezinárodního Reportu o nemeckom „Kirchentagu“, ktorý sa konal v dňoch 29.-30. mája t. r. v Berlíne. Správu o ňom (zo servisu TK KBS) uviedla aj M ROSA pod názvom **Absurdná skutočnosť** vo svojom septembrovom čísle. Táto správa obsahuje okrem iného aj informáciu o tzv. „ekumenickej bohoslužbe“, ktorú na Kirchentagu „slúžil“ rakúsky profesor dogmatiky **Gotthold Hasenhütl**. Menovaný bol svojím biskupom po svojej „ekumenickej“ aktivite na Kirchentagu suspendovaný.

Stanovisko ČBK napáda skutočnosti, ktoré Michal Semín uvádza vo svojom článku pod názvom „**Ekumenický pokus – zπάtky ni krok**“. Predmetom sporu je účasť pozvaných duchovných osôb z ČR na uvedený Kirchentag. Uvedené Stanovisko ČBK označuje ďalej celú publicistiku Mezinárodního Reportu ako „schizmatickú“ a - ako záverom stanovisko uvádza „**proto čeští a moravští biskupové ve svých obehnicích vyzývají farnosti a věřící, aby Mezinárodní Report neodebírali**“.

Vyžiadali sme si od pána Michala Semína jeho reakciu, v ktorej o. i. uvádza: „**Vycházel jsem z faktu, že organizací letošní delegace na Kirchentag byla pověřena Starokatolická církev a to ve spolupráci s ČBK a ERC. Převzal jsem tuto informaci ze zprávy Tiskového střediska ČBK, jak**

byla uveřejněna dne 27. 5. pod názvem „Ekumenický Kirchentag v Berlíně“ (autor Martin Horálek)... K mému velkému překvapení jsem zjistil (neskôr - pozn. M ROSY), že zpráva byla přepracována a že již neobsahuje zmínku o hlavním organizátoru české účasti, t. j. Starokatolické církvi... Naštěstí jsem si před dvěma měsíci původní zprávu TS ČBK vytiskl...

Sdělení dále Reportu vyčítá, že neinformoval o suspendování P. Hasenhüttla. Již však neuvádí, že P. Hasenhüttl byl suspendován až po vytištění červencového čísla Reportu!

K obvinení z „schizmatickosti“ Michal Semín v své odpovědi Sekretariátu ČBK uvádí: „**Jsem římským katolíkem, vyznávajícím katolickou nauku v její úplnosti a věrný neomylnému učitelskému úřadu Katolické církve.**“

Obrátili sme sa priamo na vydavateľa Mezinárodního Reportu Davida Rejla. Bohužiaľ, v tom čase sa nachádzal v USA. Ako nás však uistil, vo svojom októbrovom vydaní sa Mezinárodní Report k uvedenému sporu vráti. Budeme o tom informovať.

Mezinárodní Report, vychádzajúci v ČR, je svojou publicistikou blízky M ROSE. Háji misiu Panny Márie v dnešnej dobe a kritizuje formu tzv. „ekumenizmu“, ktorá je de facto jedným z rozkladných prvkov Katolíckej cirkvi v súčasnosti. Mezinárodní report podobne ako M ROSA otvorene uvádza správy a články varujúce pred sekulárnou Európskou úniou, nástupom slobodomurárskych lóží a vyznáva svoju vernosť pápežovi Jánovi Pavlovi II.

Anton Selecký

Prenešenie pozostatkov Zdenky Schelingovej

V sobotu 20. septembra sa v Podunajských Biskupiciach uskutočnila slávnosť prenešania relikvií blahoslavenej sestry Zdenky Schelingovej.

Lebka a kosti prvej slovenskej blahoslavenej boli po úvodnej modlitbe a incenzovaní na cintoríne v sprievode prenešené do miestneho kostola, kde bratislavsko-trnavský diecézny biskup, arcibiskup Mons. Ján Sokol spolu s 25 kňazmi celebroid svätú omšu. Vo svojej homílii sa zameril na význam prvej slovenskej blahorečenej sestry Zdenky Schelingovej pre slovenský národ.

Na slávnosti prenášania relikvií sestry Zdenky do Kostola Povýšenia sv. Kríža v Podunajských Biskupiciach sa okrem 200 rehoľných sestier Svätého kríža, 100 bratislavských bohoslovcov a množstva veriacich zúčastnil, aj banskobystrický pomocný biskup Mons. Tomáš Galis, emeritný biskup Mons. Peter Dubovský, páter Ignác Kramár a hostia zo zahraničia.

(TK KBS)

Správy z hory Zvir

Prvú sv. liturgiu o 9.00 celebraval správca farnosti Jarabina. Vo svojej homílii zdôraznil dnešnú naliehavú potrebu dôverovať v Božie Slovo, zachovávať prikázania a využívať Najsvätejšie sviatosti a milosti, tak ako to na hore Zvir odporúčala aj Nepoškvrnená Čistota. Po sv. liturgii prečítal list biskupa **Mons. Jána Babjaka** (na obr.), adresovaný gréckokatolíckym farnostiam vo svojej diecéze.

„Ponižovanie, fyzické a duchovné utrpenie a následná likvidácia Gréckokatolíckej cirkvi prinieslo svoje ovocie“ - píše sa v liste. „V prípade našich blahoslavených ide o mučeníctvo, ktorým dokázali silu svojej viery a dokonale oslávili svojho Stvoriteľa.“ Záverom listu mons. Babjak vyzýva všetkých k spolupráci na evanjelizácii sveta:

„...Napokon sa modlime aj za našich neveriacich spolublížnych, ktorí ešte nevnímajú Božiu lásku. Koľkí nevedia, odkiaľ prišli a kam smerujú, ani prečo žijú. Svojím kresťanským štýlom života

podľa Evanjelia budme majákmi pre všetkých ľudí“ - končí svoj pastiersky list mons Babjak a dodáva: „Nech nám naši blahoslavení mučeníci Pavol, Metod a Vasil' vypošujú potrebné milosti...“

Na svoju pravidelnú návštevu prišiel na Zvir aj **o. generálny vikár Vladimír Skyba**. Vo svojej homílii o 10.30 h, v ktorej nadviazal na čítané Evanjelium o sluchoch vo vinici, upriamil poslucháčov na vernosť Bohu a vytrvanie v konaní Božej vôle na mieste, kde je každý individuálne postavený. Sv. ruženec sa po eucharistickej poklone modlili **Katka Češelková-Vislocká** a **sestra Mária Goretti**. Púte v septembrovú prvú nedeľu sa zúčastnilo niekoľko tisíc pútnikov. (r)

Odvaha vytrvať

Prvá septembrová nedeľa na hore Zvir bola precítaná zvláštnymi okolnosťami. Nielen tromi krásnymi mariánskymi sviatkami – narodeninami a meninami Panny Márie a jej sviatkom ako Sedembolestnej, ale aj Povýšením Sv. kríža a mimoriadne vzácnou návštevou Sv. otca, pápeža Jána Pavla II. v našej vlasti. Navyiac, pamätajme, že toto sa udialo koncom Roka sv. ruženca, najmä Ruženca svetla, ktorý ustanovil a vyhlásil Ján Pavol II. Zrejme teraz ešte nie sme schopní si plne uvedomiť ani vidieť, čo tento čas pre nás znamená. Určite si to uvedomíme pri ďalších udalostiach našej doby...

Drahí bratia a sestry!

Pri tom dnešnom Evanjeliu, ktoré sme počúvali, pri podobenstve o vinohradníkoch, - som naň hľadal odpoveď. Prečo sa zachovali títo nájomníci, ktorí pracovali na vinici tak, ako sa zachovali? Hospodár, ktorý kúpil pozemok, ktorý pripravil pôdu, ktorý zohnal vinič, ktorý ho zasadil, pripravil lis, už všetko bolo pripravené, len prísť a zavlážovať, orezávať, okopávať, na to potreboval svojich nájomníkov, ktorým to prenajal, a tí prišli a začali pracovať. A keď prišiel hospodár a chcel časť úrody, jednoducho sa vzbúrili. Prečo toto urobili? Dal som si takúto otázku. Pretože v jednej chvíli uverili, že to všetko im patrí.

Všetko je dar

Bratia a sestry, a presne to je problém tvojho a môjho života. Keď uveríš tomu, že to, čo žiješ, nie je darom pre teba, ale že to je tvoje vlastníctvo. Z toho sú tie súdy, z toho sú tie nervy, ktoré toľkokrát prežívame, lebo nie je po tvojom, lebo je to ináč, ako chceme. Vezmeme si pravdu a zodpovednosť do svojich rúk.

A budeš páchať násilie na svojej žene, keď si uveril, že žena je tvojím vlastníctvom. Alebo opačne. To isté urobí žena. Keď nepochopíš, že ste obidvaja jeden pre druhého darom. Že Boh do tvojho života dal jednu ženu, cez ktorú ty spoznáš pravdu o sebe, koľko je v tebe tvrdosti, keď nevieš prijať jej slabosť, jej chybu, koľko je v tvojom vnútri egoizmu a pýchy. V čom bol hriech Adama a Evy taký veľký? Sami sa začali rozhodovať, čo je pre nich dobré a čo zlé. A toto vždy patrí Bohu. On určuje, čo je a nie je hriech, čo je pre teba dobro, a čo je pre teba zlo.

Boh prichádza k tebe

Boh je Ten, ktorý ti dáva do cesty určitých ľudí, dovolí do tvojho života určité situácie, a keď ty si začneš toto zo svojho života vyškrtávať, tak čo robíš? Ty sám začínaš rozhodovať o tom, čo je pre teba dobré a čo zlé.

A človek si neuvedomuje, ako sa vzdáľuje od pravdy.

A preto, bratia a sestry, dnešné Božie Slovo nás veľmi úprimne pozýva. Nebojme sa! Boh je Ten, ktorý znova prichádza k tebe. **Boh je Ten, kto chce vstúpiť do tvojho srdca! Boh je Ten, kto chce dnes otvoriť tvoje srdce, chce ti dať nový život! Všetko máš zadarmo od Boha. Boh všetko pre teba pripravil.** Od večnosti pamätal na teba.

Kristus, keď sa pripravoval na poslednú tajomnú večeru, keď sa chcel stretnúť so svojimi učeníkmi a pred svojím umučením jesť veľkonočného baránka, keď tam už všetci boli, Kristus im hovorí: „Ako túžobne som chcel s vami jesť tohto baránka!“

Bratia a sestry, takto Kristus počíta s tebou a so mnou, s každým z nás. Pozná tvoj omyl aj tvoju vzburu, a má stále s tebou jeden zámer – spasíť ťa! Toto je dôležité, bratia a sestry, aby sme toto uvideli vo svojom živote. Lebo keď túto lásku spoznáš, objavíš a uvidíš, potom do tvojho života vstupuje život Ježiša Krista a máš odvahu dávať milosrdenstvo.

Neboj sa!

Ty, ktorý v tejto chvíli cítiš, že tvoja úloha sa tu skončila, neodchádzaj. Keď máš problém vo vlastnom povolaní a cítiš, ako si poviazaný, neodchádzaj. Ježiš je Ten, ktorý sa chce dnes priblížiť k tebe nie cez iných ľudí, ale cez tých, s ktorými žiješ. **Ty nikam nemusíš ísť hľadať nové vzťahy a nové situácie, lebo ty môžeš zažiť pokoj a pravdu tam, kde ťa Boh vložil s tým, čo žiješ, s tým, čo si zažil od začiatku. Boh ťa miluje a má ťa rád! Dnes ti chce zjaviť svoju dobrotu cez tvoju vlastnú rodinu! Možno stojíš nad svojím povolaním a zdá sa ti, že sa všetko zrútilo a nič nemá zmysel. To ti nahovára svet. Ale Kristus ti hovorí - Odvahu! Neboj sa!**

A ty dnes všetko môžeš vložiť do Ježiša Krista. Do Víťaza nad smrťou. Ty môžeš zostať tam, kde si. Plný pokoja a istoty, že Boh je s tebou.

Ježiš dáva život

Bratia a sestry, veď toto my vidíme u ľudí, ktorí tejto pravde uverili. Blahoslavený **Pavol Peter Gojdič**. Ctihodný Boží služobník **Vasil' Hopko** a Božia služobníčka **sestra Zdenka**, ktorí mohli povedať, že ich život je prehratý... O koho sa mali oprieť, keď prežívali svoj život v celách, keď nemali žiadnu svetskú istotu? Postavili všetko na Tom, ktorý premohol svet. Bez toho, že by súdili, žeby sa na niekom pohoršovali.

Bratia a sestry, nech nám dá Ježiš odvahu. Nech toto sväté miesto, kde tak radi chodíme, kde sa modlíme, kde sa navzájom vo viere povzbudzujeme, nech Matka Božia Panna Mária, ktorej ctiteľmi chceme byť, nech nám dáva mocnú ochranu, aby sme mali odvahu uveriť svojmu povolaniu, ktoré žiješ. Pretože iba toto ťa zachráni. Aby sme mali odvahu vložiť svoj život do Ježiša Krista. Pretože Ježiš je Ten, kto ti dá nový život. Ako potrebujeme všetci počuť toto Slovo! Aby sa naplňali slová Písma - „aké krásne sú nohy toho, kto prináša radostnú zvesť“.

Všetci naozaj verme na tejto hore, že sme si vysluhovateľmi tejto radostnej zvesti, ktorej chceme uveriť a cez ktorú chceme, aby do nášho života prúdil život Ježiša Krista. Amen. (krátené)

Viera je Boží skutok

Z myšlienok Márie Goretti pri Slávnostnom sv. ruženci:

Všetci boli pri tom a videli, ako Boží Syn zomieral na kríži. Pri Vzkriesení, v takej veľkolepej chvíli, keď je vidieť toľko Božej moci - ich niet. Také veľkolepé veci, ako je zmŕtvychvstanie, si Boh mohol dovoliť urobiť tak tajomne. V tomto desiatku sa chceme pokloniť tomuto tajomstvu viery - Zmŕtvychvstaniu. Pretože uznávame, že je dobré Ťa stretnúť, že to z nás môže urobiť lepších ľudí, preto - dovoľ, Pane, aby sme Ťa v tomto ruženci stretli. Pretože je to milosť, aby sme Boha našli - teraz...

Ježiš Kristus čakal

na to, kým ho emauzskí učenici poprosili - zostaň s nami. Pane, my Ti chceme ďakovať za túto pokoru, za to, že si tu, že si ten svoj príchod urobil závislý od toho, či ho chceme. A preto Ťa pri tomto desiatku chceme prosiť, spolu s emauzskými učeníkmi - zostaň s nami! Amen...

Jeden anglický konvertita

píše, že ľudia považujú za dôležité, čo si človek myslí o Bohu, aký obraz o ňom má. Potom píše, že je ešte niečo oveľa dôležitejšie - a to, čo si Boh myslí o nás. Aby sme vedeli to, čo si Boh o nás myslí, potrebujeme k tomu Duchu Svätého. Potrebujeme jeho pomoc. Z človeka by spadlo veľmi veľa tlakov, oslobodil by sa od vnútorného kŕča, keby vedel, čo si Boh o ňom myslí. Preto Ťa, Pane, prosíme, daj, aby nám na tom záležalo, daj, aby sme si my sami za to stáli - zistiť, čo si o nás myslí náš Stvoriteľ... Amen.

Panna Mária

vo svojom živote určite veľmi často spomínala na tie chvíle, ktoré prežila so svojím Synom. Určite veľmi často uvažovala nad každým jeho slovom, ktoré vyslovil na kríži. Keď napríklad Pán na kríži hovorí - „Otče, odpusť im, lebo nevedia, čo robia...“ Azda to v nás vyvoláva otázky, ako to myslel. Predsa títo ľudia veľmi dobre vedeli, čo robia, vedeli, že zabíjajú nevinného. Všetko to vonkajšie človek vedel. Ale nevedel tú najpodstatnejšiu vec: že zabíja Boha, ktorý človeka miluje. Ľudia nevedeli, že Kristus ich má rád - pritom, keď ho zabíjali. A preto sa Kristus modlí - Otče, odpusť im, lebo nevedia, že ich mám rád. Panna Mária, daj nám účasť na tomto Tvojom chápaní, aby sme to podstatné vedeli, aby sme to chceli vedieť! Amen...

Keby sme my všetci

tu videli Pannu Máriu svojimi očami, keby sme mohli zdieľať jej nádheru, ktorá jej patrí ako Kráľovnej, mnoho by sa zmenilo - bez nášho pričinenia. Zdalo by sa nám to veľmi rozumné teraz sa modliť ruženec. Ale teraz v tejto chvíli našimi fyzickými očami Pannu Máriu nevidíme. Nevidíme ani nádheru a moc Tej, ku ktorej sa prihovárame - a predsa sme tu. Sv.Terézia z Avily sa po svojej smrti zjavila jednej zo svojich sestier a povedala jej, že všetko to utrpenie, ktoré na zemi znášala, by priniesla znovu za možnosť pomodliť sa jedno Zdravas', Mária vo viere.

Viera je Boží skutok. Človek si ju nevie vyprodukovať. Preto Ťa, Panna Mária, ktorá si Kráľovnou Neba i Zeme, o takúto vieru prosíme...

Zaznamenal: Anton Selecký

Výzva o pomoc najchudobnejším z chudobných

Stopy Matky Terezy

Deň blahorečenia Matky Terezy - národným sviatkom

Deň blahorečenia Matky Terezy sa má z rozhodnutia katolíckych biskupov Indie osláviť ako národný sviatok. Podpredseda Biskupskej konferencie Indie arcibiskup Vincent Concessao z New Delhi v rozhovore s premiérom Atalom Beharim Vajpayee žiadal, aby vláda poslala oficiálnu delegáciu do Vatikánu. Ďalej žiadal, aby sa slávnosť vo Vatikáne priamo prenášala v štátnej televízii. Okrem toho má vláda založiť Nadáciu Matky Terezy a národné vyznamenanie za najlepší výkon roka v sociálnej oblasti. Blahorečenie nositeľky Nobelovej ceny mieru sa bude konať 19. októbra t. r. na Námestí sv. Petra vo Vatikáne. Tento dátum je uprostred osláv jubilea 25. výročia pontifikátu Jána Pavla II., ktorý bol zvolený zá pápeža 16. októbra 1978 a o šesť dní neskôr nastúpil na Petrov stolec. (KP/TK KBS)

„Choď a rob aj ty podobne!“ - odpovedal Ježiš židovskému učiteľovi Zákona na otázku, kto je jeho bližný v podobenstve o milosrdnom Samaritánovi. (Lk 10, 37).

Pred rokmi navštívil našu republiku francúzsky námorný cestovateľ, režisér filmov z podmorského sveta - Jacques-Yves Cousteau. Naši novinári mu položili otázku: „Je náš štát chudobný alebo bohatý?“ Odpoveď znela: „Ste bohatí. Vy vôbec neviete, čo je bieda.“

Zoznámenie s biedou

Porovnajme našu situáciu so situáciou v Indii. Pozrime sa na túto otázku očami najmilovanejšej ženy súčasného sveta, **Matky Terezy z Kalkaty**, keď opisuje situáciu miliónov najbiednejších v Indii (úryvky z rozhovoru s Renzom Allegrim, autorom knihy „Matka chudobných“):

Keď cestou na duchovné cvičenie sestra Tereza prišla večer na kalkatskú stanicu, ocitla sa uprostred davu zbedačených ľudí. Po starom a ošarpanom nádraží blúdili tisíce opustených, ktorí boli len koš a koža a očividne poznačení chorobami. Videla, ako mladé matky s deťmi na prsiach prosia o almužnu, ako hlúčky detí, oblečených v handrách, obklopujú cudzincov a prosia o jedlo, ako chromí a slepí sedia na zemi a ukazujú rukou na ústa, aby sa niekto zľutoval a zmiernil ich hlad.

Boh ma povolal

„V tú noc som otvorila oči utrpeniu a do hĺbky som pochopila svoje poslanie. Mala som odísť z kláštora a žiť s chudobnými. Ale nie s hocíjakými chudobnými. Boh ma povolal, aby som slúžila tým nešťastníkom, ktorí sú najchudobnejší z chudobných v celej Kalkate: tým, ktorí nemajú nič a nikoho; tým, ktorým sa každý radšej vyhne, pretože majú nákazlivé choroby a sú špinaví, plní choroboplodných zárodkov a parazitov; tým, ktorí nemôžu ísť žobrať, pretože sú nahí a nemajú ani kus handry, do ktorej by sa mohli zahaliť, a tak, ako sú, von ísť nemôžu; tým, ktorí nejedia, pretože sú od hladu takí zoslabnutí, že nemajú silu niečo prehltnúť; tým, ktorí na ulici odpadávajú od vyčerpania a únavy a vedia, že umierajú; tým, ktorí neplačú, pretože už nemajú slzy. To boli ľudia, ktorých mi Ježiš pri onej ceste ukázal, aby som ich milovala.“

Sestra Tereza opustila rehoľu, kde ako riaditeľka v nádhernom internáte učila dievčatá z bohatých rodín. „Tá zmena bola strašne tvrdá. V kláštore som také problémy nikdy nepoznala, nikdy mi nič nechýbalo. Naraz bolo všetko inak. Spala som, kde sa dalo, na zemi, často v chatrčiach, kde bolo veľa myší. Jedla som to isté, čo ľudia, ktorým som pomáhala, aj to len vtedy, keď vôbec bolo čo na zahryznutie.

misionárky lásky pri hrobe Matky Terezy v Kalkate 5. septembra 2003, pri príležitosti šiesteho výročia úmrtia

Láska a Evanjelium

Ale sama som si takýto život zvolila, aby som mohla doslova uskutočňovať Evanjelium, zvlášť tie miesta, kde sa hovorí: ‚Bol som hladný a dali ste mi; bol som nahý a priodeli ste ma; bol som vo väzení a prišli ste ku mne.‘ V najchudobnejších z chudobných v Kalkate som milovala Ježiša; a keď človek miluje, nepociťuje ťažkosti a námahu. Raz som v kope odpadkov našla polomŕtву ženu. Telo mala ohlodané od myší a mravcov. Odniesla som ju do nemocnice, ale povedali mi, že ju nechcú, pretože pre ňu už aj tak nemôžu nič urobiť. Protestovala som a vyhlásila, že sa odtiaľ nepohnem, kým ju neprijmú. Dlho sa dohadovali, ale nakoniec mi vyhovelí. Tú ženu zachránili. Keď mi neskôr ďakovala za to, čo som pre ňu urobila, povedala mi: ‚Keď si pomyslíte, že ma do tých odpadkov hodil môj syn...‘

Na milosť a nemilosť

Nemocnice a štátne opatrovatel'ské ústavy sa snažili pomáhať, ale vzhľadom na neustále rastúce počty prípadov to bolo stále málo. Snažili sa pomáhať ľuďom, ktorých ešte dokázali zachrániť, ale starých, veľmi chorých a tých, ktorí by umreli, aj keby ich prijali do nemocnice, ponechávali ich osudu. Tí úbožiaci boli vtedy vydaní na milosť a nemilosť svojmu biednemu osudu. Keď ich opustili sily, padli na zem, dovliekli sa na okraj ulice a za ľahostajnosti okoloidúcich očakávali smrť.

Raz, keď som vychádzala z nášho domu, našla som na chodníku muža, ktorý práve umieral. Bola som v Campbellovej nemocnici. Šla som požiadať o pomoc do vedľajšej nemocnice, ale tam toho muža odmietli, pretože vraj nemajú miesto a on by aj tak zomrel. Tá odpoveď mi vyrazila dych. Pre mňa bol ten človek Božím dieťaťom a nebolo možné nechať ho v takom stave na ulici. Šla som teda do lekárne po nejaké lieky, ale keď som sa po niekoľkých minútach vrátila, bol už mŕtvy. V posledných okamihoch života musel dýchať prach z ulice.

Bolo to niečo hanebné. Takmer som sa za to cítila vinná. Povedala som si, že sa s tým musí niečo robiť. A tak mi napadlo založiť dom, kde by takýto umierajúci boli obklopení starostlivosťou, kde by videli okolo seba ľudskú tvár; aby s nimi bol človek, ktorý by sa na nich nežne usmieval, aby nemuseli mať strach a aby pochopili, že odchádzajú do domu svojho Otca.“

Príklad svätice

K sestre Tereze sa pridávali aj jej bývalé žiačky. **Založila spoločenstvo - kongregáciu Misionárov lásky a stala sa Matkou Terezou.** Dnes má táto kongregácia vyše 4000 sestier.

Sestry Matky Terezy dnes predstavujú pre formálnych katolíkov neuveriteľné duchovné hnutie. Zatiaľ čo veľa náboženských inštitútov je nútených svoje domy zatvárať, pretože majú nedostatok povolaní, Misionárky lásky otvárajú jeden dom za druhým.

Najchudobnejší, chorí umierajúci sú predmetom starostlivosti a opatery rádu Misionárov lásky, ktorý založila Matka Tereza

Odmietané deti

„Deti sú najkrajší dar, ktorý nám Boh môže dať, ale človek si ho vo svojom sebeckve nedokáže vždy vážiť. Deti sú často odmietané, opustené a tiež zabíjané. Od začiatku bojujem proti týmto zločinom. Robím všetko, aby som na tento problém upútala pozornosť.“

V Indii je problém opustených detí závažnejší než v iných krajinách. Krajná chudoba postihuje väčšinu populácie a je príčinou rozpadu rodín. Šíria sa rôzne choroby, ktoré spôsobujú, že sa rodia zmrzačené deti, ktoré sú odvrhnuté. Prevládajúca mentalita podporuje nezájum o novorodeniatka ženského pohlavia. V Indii veľmi ľahko nájdete práve narodené deti pohodené v kostoloch, pred nemocnicami, pri dverách kláštorov, blízko policajných staníc alebo jednoducho odhodené na smetisku.

Zvonček smrti

Malomocenstvo patrí k najstrašnejším chorobám. Ľudia sa ho odjakživa báli, ako toho najhoršieho, čo sa človeku môže prihodiť. Neodsúdi človeka na rýchlu smrť ako zhubné nádory alebo AIDS, ale na zbedačený život a zdĺhavé umieranie. Človek postihnutý leprou je neodvratne odvrhnutý mimo spoločnosti a vyhnaný svojou vlastnou rodinou. Kedysi museli malomocní odchádzať ďaleko od obývaných území a nosiť na nohe zvonček. Jeho zvuk bol hrozným znamením, pred ktorým sa zdraví ľudia rozutekali. Podľa knihy „Matka

chudobných“ sú na svete 4 milióny malomocných, z nich 3 milióny žijú v Indii. V Kalkate, kde Matka Tereza začala svoju misiu lásky pre najchudobnejších z chudobných, je ich viac ako pol milióna. Podľa obdivuhodnej viery Matky Terezy práve oni najkonkrétnejšie a najpravdivejšie znázorňujú Ježiša Krista. Preto im chce slúžiť viac ako komukoľvek inému. V roku 1959 otvorila Matka Tereza významné stredisko pre chorých na lepru a nazvala ho Titagarh. Vrcholom práce pre malomocných zostáva Shantinagar, sebestačná dedina, v ktorej žijú malomocní ako slobodní občania bez obáv, že ich vyženie polícia, a bez pokorovania ľuďmi, ktorí by ich vyhánali za okraj spoločnosti.

Táto dedina leží 300 kilometrov od Kalkaty. Je to oáza zelene, plná alejí a kvetinových záhonov. Riadi ju jedna zo sestier Matky Terezy. Malomocní tu žijú v malých, čistých domčekoch, každá rodina vo svojom. Pracujú v obchodoch, dielňach, na poliach a živia sa chovom prasiat a sliepok. V nemocnici sú iba najťažšie prípady a umierajúci. Deti, ktoré sa tu narodia, chodia do škôlky, školy a sú pod stálym lekárskeym dohľadom, aby sa prípadná nákaza odhalila hneď na začiatku a bola ihneď zastavená. S malomocnými žijú v dedine aj zdraví ľudia, ktorí svojou prítomnosťou a normálnym správaním sa k chorým predchádzajú ich akémukoľvek vylučovaniu na okraj spoločnosti a vracajú tak chorým dôstojnosť ľudských bytostí, na ktoré chorí majú právo.

„Malomocní sa nám môžu zdať znetvorení,“ tvrdila vždy Matka Tereza, „ale rovnako ako ostatní chudobní sú to obdivuhodní ľudia, schopní veľkej lásky.“

Dielo obety

Misionárky lásky Matky Terezy zodpovedajú za obrovské dielo. V Indii majú vyše 300 domov, vo svete viac než 679 domov. Zodpovedajú za státisíce ľudí: za najchudobnejších z chudobných, opustené deti, umierajúcich, postihnutých, malomocných (iba v Indii 150 000). Je to armáda s obrovskou spotrebou a žiadnym ziskom. A je to jediná úplne mierová armáda na svete. Má svoje členenie: pracovníčky v prvej línii, sestry a bratov zásobovacej skupiny (všetci ľudia dobrej vôle v tyle, i v ČR, teda aj vy aj my), veliteľstvo (nebo), spojenie (chorí a trpiaci, ktorí sa ponúkajú za obeť).

Matka Tereza ani jej sestry nevlastnia žiadny majetok. Žijú ako ľudia, o ktorých sa starajú, to znamená - ako najchudobnejší z chudobných. Rehoľné pravidlá sú dôsledne dodržiavané a v tomto ohľade sú veľmi prísne. Sestry musia byť chudobné ako osoby i ako spoločenstvo.

Pod nebeským patronátom

Očividne účinne pomáha veliteľstvo z neba: „Prišiel ma navštíviť akýsi muž. Plakal, pretože mu umieral jeho jediný syn. Zavolať k nemu odborného lekára a ten povedal, že jeho syna by mohol zachrániť iba jeden veľmi drahý a vzácny liek, ktorý bol v Indii prakticky nedostupný. Napriek tomu mu recept vypísal a ten človek ma teraz prosil o pomoc. Snažila som sa jeho bolesť zmierniť a upokojovala som ho. „Dáme ten liek priviezť z Anglicka,“ slúbila som mu. Keď odišiel, uvedomila som si, že som sa do toho pekne zamotala. Získať ten liek z Londýna nebolo jednoduché, a aj keby sa mi to podarilo, pre chlapca, ktorý práve zomieral, mohlo to byť už neskoro. Zatiaľ čo som o tom uvažovala, prišiel jeden z našich spolupracovníkov s obvyklým vreckom liekov, ktoré mu dali bohatí ľudia. Zbierame totiž nepoužité lieky, ktoré ešte sú v záručnej lehote, pretože pre našich chudobných, ktorí si ich nemôžu kúpiť, majú cenu zlata. Začala som ich prezeráť a do oka mi ihneď padla jedna fľaštička. Bol to práve ten liek, ktorý potreboval onen umierajúci chlapec, a bolo ho presne toľko, koľko mu ho lekár predpísal!

Zázrak viery

V období dažďov sa v Kalkate spustil vytrvalý dážď a dlho neprestával. Začala som si robiť starosti, pretože na dvor som nechala zložiť 95 debien sušeného mlieka a ten dážď ho mohol zničiť. „Pane, čo mám robiť?“ spýtala som sa. „To mlieko je vonku.“ Zdalo sa, akoby ma Ježiš nechcel počuť, pretože pršalo ďalej, husto a neprestajne. Zobrala som teda kríž a priniesla ku škatuliam, ale ani ten nezastavil dážď. Trvalo 5 dní, než sa opäť rozjasnilo. Debny plávali vo vode. Šli sme ich otvoriť, aby sme zistili, či sa z nich dá ešte niečo zachrániť, ale na naše veľké prekvapenie bolo mlieko úplne suché. Niekoľko debien malo rozbité veko, ale štrbinami v dreve neprenikla dovnútra ani kvapka. Som iba žena. O čo viac túži Ježiš nám pomáhať. Stačí slepo veriť v jeho lásku a každý deň môžeme byť svedkami jeho zázakov.“

Potiaľ rozprávanie Matky Terezy. **Dňa 5. 9. 1997 odišla k Bohu prijať ocenenie svojej lásky. Tohto roku na jeseň, 19. 10. (na Misijnú nedeľu), má byť vyhlásená za blahoslavenú.**

O pomoci tým najbiednejším rokojú tiež politici a ekonómovia. Majú v rukách riadenie svetových dejín. A napriek tomu ideme z vojny do vojny. Tá najstrašnejšia - vojna proti nenarodeným deťom - prebieha od roku 1920, keď Lenin legalizoval potraty.

O potrebe pomoci hovorí aj Cirkev. A napriek tomu trpiacich stále pribúda. Aj keď túto situáciu vyhlásil Ján Pavol II. za výsledok zločinu, nič sa nemení.

Mgr. Marta Kohoutková

Don Gobbi

Som Žena, odetá slnkom

Panna Mária Donovi Gobbimu

Kráľovná ruženca

Uctievate ma ako Kráľovnú ruženca. Ruženec je moja modlitba, je to modlitba, s ktorou som prišla z neba a ktorú som žiadala od vás, pretože je zbraňou, ktorú môžete použiť v týchto časoch veľkého boja a je znakom môjho istého víťazstva.

Moje víťazstvo sa vybojuje, keď Satan so svojim mocným vojskom všetkých pekelných duchov bude zavretý vo vnútri svojho kráľovstva temna a smrti, odkiaľ nebude môcť vyjsť na svet, aby škodil. Preto musí zostúpiť z neba anjel, ktorému bude daný kľúč pekla a reťaz, ktorou zviaže veľkého draka, starého hada, Satana, so všetkými jeho nasledovníkmi.

Ja som Kráľovná anjelov, preto vstupujte do môjho, toho istého plánu, ku ktorému som pozvaná Pánom, aby som splnila najväčšie a najdôležitejšie poslanie - zvíťaziť nad Satanom.

„Položím nepriateľstvo medzi tebou a ženou, medzi tvojím a jej potomstvom. Ona ti rozšliape hlavu, zatiaľ čo ty budeš číhať na jej päť.“

Moje potomstvo je Kristus. V ňom, ktorý uskutočnil vykúpenie a vás vyslobodil z otroctva Satana, sa vybojuje moje úplné víťazstvo. Preto mi zveril kľúč, ktorým je možné otvoriť a zavrieť bránu pekla.

Len môj Syn Ježiš Kristus vlastní kľúč pekla, pretože on je Dávidov Kľúč, ktorý keď otvorí, nikto nemôže zavrieť, keď zavrie, nikto nemôže otvoriť. Ježiš odovzdáva tento kľúč, ktorý reprezentuje jeho božskú moc, do mojej ruky, ako svojej Matke, prostredníčke medzi vami a mojím Synom, zveril mi úlohu zvíťaziť nad Satanom a všetkou jeho mocou konať zlo.

Reťaz, ktorou veľký Drak má byť zviazaný, je formovaná cez modlitbu vykonanú so mnou a prostredníctvom mňa. Touto modlitbou je modlitba svätého ruženca.

Reťaz svätého ruženca bude mať nakoniec ten výsledok, že Satan bude úplne zneškodnený. Jeho veľká moc bude zničená. Všetci zlí duchovia budú vrhnutí do miesta ohňa a síry, mnou budú zavreté dvere kľúčom Kristovej moci a tak nebudú môcť viac vyjsť na svet, aby škodili dušiam.

Rozumejte teda, moji milovaní synovia, prečo v týchto posledných časoch boja medzi mnou, Ženou odetou slnkom a veľkým Drakom, vás žiadam, aby ste rozmnožovali všade večeradlá modlitby s odriekaním svätého ruženca, meditáciou o mojich slovách a zasvätením sa môjmu Nepoškrvenému Srdcu.

Pokorná a krehká niť svätého ruženca formuje silu reťaze, ktorou uväzním svetového vládcu temnoty, nepriateľa Božieho a jeho posluhovačov. Takto ešte raz bude porazená pýcha Satana mocou malých, pokorných, chudobných.

Zatiaľ čo vám dnes zvestujem, že je blízko toto moje víťazstvo, ktoré vám prinesie isté oslobodenie, dávam vám posilu mojej materskej prítomnosti medzi vami a žehnám vás.

Blumenfeld, Nemecko

7. októbra 1992

Sviatok Panny Márie Ružencovej

Misia Kráľovnej pokoja

Postrehy z Medžugoria

V Máriinom salóne

Drahé „deti Medžugoria“, chvála Ježišovi a Márii!

- **„Pozývam vás, aby ste v sebe obnovili moje poslanstvá ešte viac, s novým nadšením a s radosťou.“** Najdôležitejším Máriiným poslanstvom je jej prítomnosť v Medžugorí!

Spomínam si, ako pred rokmi, po prednáške, ktorú som mal pre jednu skupinu o zjaveniach Panny Márie v Medžugorí, ku mne prišiel Sam Belardinella: „Vám sa to ľahko hovorí,“ - vraví mi. „Ja som chudobný kaderník. Nezarábam ani toľko, aby som každý rok zaplatil dane. Kde nájdem peniaze na letenku do Medžugoria?“ „Sam,“ - odpovedal som mu, „jednoducho popros Pannu Máriu. A keď ti Ona nedá letenku, Ježiš bude veľmi rád, že je niekto voči nej pozorný a tú letenku ti dá sám!“

Po dvoch týždňoch prišiel za mnou Sam, celý rozrušený. V ruke držal list od Marka Bavara, futbalistu v New Yorku, ktorého strihával, keď Marek študoval na univerzite Notre-Dame. Marek mu písal, že jeho žena Suzie a on chceli putovať do Medžugoria, ale keďže Suzie bola tehotná, nemohli odletieť. V obálke boli ich dva ružence a prosba: „Sam, mohol by si pre nás niečo urobiť? Iste, chápal by som, keby si nemohol. Prikladám 2000 dolárov. Mohol by si Ty a Tvoja žena ísť do Medžugoria a vziať so sebou naše ružence, aby ich požehnala Panna Mária?“

Po svojom návrate z Medžugoria Sam umiestnil vo svojom holičskom salóne sochu Panny Márie a zakázal neokrôchané reči a vtipy. Od toho dňa sa jeho salón stal Máriiným salónom. Sam by vám povedal, že pred púťou by bol uprednostnil holubárstvo pred sv. omšou. To všetko sa zmenilo, prešlo už 10 rokov. Nielenže Sam chodí každú nedeľu na sv. omšu, ale od svojho návratu každé ráno o 6.45 h miništruje!

- **„Pozývam vás, aby ste v sebe ešte viac obnovili moje poslanstvá, s novým nadšením a s radosťou!“** Svedectvo Reginy: „Počas každého tehotenstva som bola chorá: migrény, nevoľnosť, odpor

ku každému jedlu a bolesti v brušku. Keď som čakala svoje štvrté dieťa, to isté! Cítila som sa tak zle, že som musela svoje deti poslať na niekoľko týždňov k mojim rodičom. A keď boli doma, posielala som ich každý deň k priateľom. Môj lekár mi hrozil hospitalizáciou, ak budem aj naďalej chudnúť. Nemohla som robiť nič iné, len ležať v posteli, v zatmenej izbe. Nemusím hovoriť, že som strácala odvalu a pomyslela som si, že by som už nikdy nemala mať dieťa.

Počas tohto obdobia som prosila Pannu Máriu, aby sa mi zjavila. Od priateľov som počula hovoriť o zjaveniach v Medžugorí. Bola som zmätená pri myšlienke, že by Mária bola prítomná v tej vzdialenej dedine, ale dosiaľ som k nej nemala žiadny zvláštny vzťah. Povedala som jej, že by som ju chcela lepšie poznať a milovať tak, ako ju milujú moji priatelia. Počas mojich strašných migrén som ju začala prosiť, aby si sadla vedľa mňa. Neustále som ju o to prosila a hovorila jej, že verím, že je tu.

Raz v piatok som deti poslala k Meghane, jednej priateľke, ktorá poznala Medžugorie. V ten deň som saskutočne cítila veľmi zle. Večer pred spaním som ešte zvracala, cítila som sa príšerne. Ráno som ešte ležala, keď mi manžel priniesol z auta batoh detských plienok, ktoré som deň predtým poslala priateľke spolu s mojimi dcérami. Keď bol batoh v izbe, cítila som sa lepšie. Sadla som si a pocítila som hlad. Niečo som zjedla. Potom som sa obliekla a začal sa normálny deň. Pripadalo mi to také samozrejmé, že som si vôbec neuvedomovala ten rozdiel. To bol pre mňa najkrajší deň na svete! Večer som sa pozrela do toho batoha a našla som v ňom obálku od priateľky. Vnútri bol usušený lupienok z ruže a niekoľko riadkov, v ktorých mi Meghan odkazovala, že ten lupienok požehnala Panna Mária počas zjavenia sa jednej z vizionárok v Medžugorí. Preto mi ho Meghan poslala a modlila sa, aby mi priniesol požehnanie.

Nuž, ten lupienok sa dostal do mojej izby v sobotu ráno a v tej chvíli som sa cítila zdravá, aj keď som sa o ňom dozvedela až večer. Od toho času sa cítim stokrát lepšie, chodím sa s deťmi kúpať a hrám sa s nimi na tobogane! Som vďačná Ježišovi a Márii, že opäť žijem! Od toho dňa môj manžel a ja sa modlíme, aby sme mohli ísť do Medžugoria. Aké nádherné znamenie prítomnosti a lásky Panny Márie sme museli dostať!"

- V júni kardinál Crescenzo Sepe, prefekt Kongregácie pre evanjelizáciu národov, posväcoval v Kibeho (Rwanda) svätyňu Sedembolestnej Panny Márie a modlil sa za uzdravenie a za to, aby ľudia „zabudli na smutnú minulosť bratovražednej vojny“. (Kibeho bola jedna z oblastí, ktorá bola najtvrdšie týraná genocídou, čo postihla strednú Afriku v rokoch 1994-1995.)

Ešte pred tými udalosťami, 25. 6. 1993 som bol s vizionárkou Ivankou Elezovou pri jej výročnom zjavení v Medžugorí. Počas zjavenia jej Panna Mária ukázala strašné scény, kde čierni zabíjali iných čiernych. Gospa Ivanke povedala, že sa tomu dá zabrániť, ak sa bude viac odpovedať na jej výzvy k modlitbám a obetám. Ivanka, ako vizionárka, verne prijala a odovzdala toto poslanstvo. Boli sme my tí verní, čo sme mali podľa neho žiť a rozširovať ho? Panna Mária nám všetkým povedala: „Ste zodpovední za moje poslanstvá!“ (5. 8. 1986). Táto spomienka ma nabáda obnoviť Máriine poslanstvá ešte viac a s novým zápalom!

- Tieto správy môžete nájsť v šestnástich jazykoch na internete: www.childrenofmedjugorje.com

**Drahá Matka, vďaka, že zostávaš s nami!
Oživíme v sebe Tvoje poslanstvá s ešte väčším elánom a s radosťou!**

**Denis Nolan
Medžugorie 15. júla 2003**

Medžugorie a televízia

Drahé „deti Medžugoria“, chvála Ježišovi a Márii!

- **Pred niekoľkými rokmi som sa rozprával s Františkom Gajowniczkom, namiesto ktorého šiel sv. Maximilián Kolbe na smrť hladom.** Spoločne sme sa radovali z milostí, ktoré dnes ponúka svetu Medžugorie. Hovoril tiež o tom, čo povedal **sv. Maximilián:**

„Myslím, že v každom národe by malo vzniknúť ‚Mesto Nepoškvrnenej‘, ktoré by svätej Panne umožnilo pôsobiť všetkými prostriedkami, i tými najmodernejšími. Nové vynálezy majú byť využité predovšetkým na to, aby slúžili jej, a to ako v oblasti obchodu, priemyslu či športu, tak aj v rozhlase a televízii... na osvietenie mysle a zanietenie srdca!“

Prišiel čas využívať televíziu pre Nepoškvrnenú. Ponúkajú sa neuveriteľné možnosti, ako prostredníctvom televízie osloviť svet s výzvou Matky Božej. Žiadam vás, aby ste sa teraz v tejto dôležitej veci spojili s „deťmi Medžugoria“ tým, že sa denne pomodlíte desiatok ruženca za jej úspech!

Už samotný pohľad na Medžugorie v televízii môže priniesť do ľudského života obrátenie. **Lola Folana** mi predvčerom povedala, že keď v r. 1988 ležala ťažko chorá, videla v TV niečo o Medžugorí. Aj keď nebola katolíčka a Panna Mária pre ňu bola niečo nové, naraz pocítila, ako to v nej prepuklo, a že by bola rada vrátila Bohu všetku svoju slávu, len keby mala možnosť vidieť tú dedinu a vystúpiť na ten vrch. Cítila, ako jej Panna Mária povedala, že určite pôjde do Medžugoria a vystúpi na Križevac. Lola tam šla a bola uzdravená! Stala sa katolíčkou a celý svoj život zamerala na sviatosti a ruženec.

Otec James Wiley napísal obdivuhodný príbeh svojho obrátenia:

„V r. 1974 som sa odvrátil od Boha, od Cirkvi i kňazov... Nestalo sa to za noc. Vyvíjalo sa to niekoľko rokov. A ja som prisahal, že sa nikdy nevrátim k Cirkvi a ku kňazom. Po mojom odstúpení z kňazskej služby nasledovalo pre mňa veľmi ťažkých a vyčerpávajúcich 17 rokov. Ale keď som sa raz rozhodol, nebolo už cesty späť. Jeden priateľ, kňaz, sa ma raz opýtal, či nepomýšľam na návrat. Aj keď som chápal jeho starosť o mňa, povedal som mu, že je to už nemožné, že už nemôžem veriť. Je Boh? Je On silou vo vesmíre? Je On osobným Bohom? Ničím som si už nebol istý. Duševne som dospel do najhlbšej hĺbky.

V auguste 1988 som poobede sledoval program, venovaný zvláštnym udalostiam v malej dedinke v Južoslávii, ktorá sa volala Medžugorie. Nevieť prečo, rozhodol som sa nahráť si to vysielanie, aby som si ho mohol neskôr pozrieť. Večer som si to prehrál - nie raz, nie dvakrát, ale trikrát! Proste som sa toho nemohol nasýtiť. Chcel som o tom vedieť viac...

Pomaly, ale iste sa môj život začal meniť. Dovtedy bola každá moja teologická úvaha totálne zameraná proti učeniu Cirkvi.

Raz som dokonca poprel celý systém sviatostí, najmä učenie Cirkvi o Eucharistii. Čo sa však stalo teraz, je ťažko vysvetliteľné, pretože to nenastalo v žiadnom usporiadanom poradí. Zrazu som zistil, že znova verím. Nemal som už žiadnu pochybnosť, žiadne otázky. Jednoducho som veril. Bohu vďaka, veril som! Už 18 rokov som nebol na spovedi a teraz som pocítil potrebu všetko povedať nejakému kňazovi. Vyhľadal som jedného z františkánov v Kostole Našej Panej v Pittsburghu. Keď som odchádzal z kostola, bol som opäť po mnohých rokoch duševne čistý.

Ešte ma však nenapadla myšlienka vrátiť sa k aktívnemu kňazstvu. Bol som šťastný a spokojný so svojou novou vierou - mohol som chcieť viac? A potom sa to stalo: v sobotu ráno, 24. 9. 1988 (niekdajší sviatok Našej Panej oslobodenia). Zobudil som sa o 5.30 h a prvé, čo mi prišlo na um, bolo - vrátiť sa ku

kňazstvu... Asi o rok neskôr som mal telefonát od biskupa. Ten mal pre mňa dobrú správu: Rím sa v mojom prípade rozhodol kladne a mňa znovu pripustili ku kňazskej službe.

V júni 1993 som putoval do Medžugoria, aby som sa poďakoval Bohu a Matke Božej za ich požehnanie a za všetky milosti, ktoré som dostal. Vrcholom mojej púte bol výstup na Križevac, kde som ďakoval na kolenách. Denné koncelebrácie v Kostole sv. Jakuba boli zážitkom, na ktorý nikdy nezabudnem. Aké šťastie, aké slzy radosti!"

Otec Wiley mi to v skratke znova vyrozprával a nakoniec nemohol zdržať slzy pri spomienke na zážitok, keď pred niekoľkými rokmi na Križevci kľačal a ďakoval pri päte križa.

Jim Jennings strávil väčšinu svojho života vo väzení a dozorcovia ho považovali za nenapraviteľného. Keď si odpykával trest za vraždu a smrteľný úder v štátnom väzení v New Jersey, zazral v televízii čosi o Medžugorí. V srdci pocítil, že je to pravda. **Okamžite uveril a v tej chvíli dostal milosť obrátenia.** A ten „oheň“ obrátenia sa rýchlo rozšíril. Netrvalo dlho a väzni zasvätili väzenie Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie. No ani počas ďalších 15 rokov jeho cesta nebola ľahká. Prvé 4 mesiace svojej podmienenčnej dovolenky spal na gauči v našej modlitebnej miestnosti. No šiel ďalej svojou cestou. A ešte aj dnes je pre neho a jeho ženu Kathryn katolícka viera tým najcennejším majetkom!

Mohol by som uviesť ešte veľa ďalších prípadov, ale spomeniem ešte aspoň dva:

Jeden poslanec, ktorý schvaľoval potraty, videl v San Francisku TV program sestry Emanuely. Potom ju pozval do Washingtonu, aby pred výborom pre ľudské práva hovorila o dôležitosti posolstva mieru, ktoré dostáva svet od Matky Božej v Medžugorí... Jeden hinduistický premiér, keď počul sr. Emanuelu v rádiu hovoriť o Medžugorí, zasvätil svoju krajinu (85 perc. hinduistov) Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie.

Je načase znovu dobyť nepriateľove pevnosti! Prosím vás preto, aby ste oddnes denne venovali desiatok ruženca za úspech nášho nového televízneho projektu, ktorým chceme vnášať Medžugorie do sveta!

- Nastal teda čas získať späť nepriateľove pevnosti - a TV je iba jednou zo zbraní.(Ďalej pár informácií o americkej iniciatíve audiokazetového apoštolátu s prednáškami Matky Nadiny Brownovej, zakladateľky združenia „Intercessors of The Lamb“.)

Matka N. Brownová konvertovala už ako dievča a vstúpila ku karmelitánkam. Neskôr na výzvu biskupa opustila Karmel, aby prinášala karmelitánsku duchovnosť medzi laikov. Prvýkrát som sa s ňou stretol v r. 1987 v Medžugorí, kde niekoľko rokov prežila v Gospinej škole. Jej kazety nám môžu pomáhať rásť v duchovnom živote a pripravovať nás na dni Víťazstva, ktoré máme pred sebou. Teraz je čas boja - teraz je čas na víťazstvo Matky Božej! Teraz je čas poraziť Nepriateľa! Povzbudení Svätým otcom veríme, že prišiel čas ísť priamo do Nepriateľovho tábora, teda tam, kde sa cíti najistejšie a najvíťaznejšie, aby sme znovu vydobyli víťazstvo pre Našu Paniu. Matka Nadina nám na to dáva praktické náčinie a zbrane. Nechajme sa vyškoliť na orodovníkov bojovníkov!

Denis Nolan

Medžugorie 15. augusta 2003

Boj o nový život

Sobášili sme sa v najkrajšom mesiaci: v máji - Máriinom mesiaci. Po mesiaci a výsledku tehotenského testu som zistila, že čakám nový život.

No po prehliadke u lekára tomu nič nenasvedčovalo, a preto ma poslal na sonografiu, no ani tam sa to nepotvrdilo. Keď som prišla s výsledkom k lekárovi, ten mi povedal, že buď nie som tehotná, alebo mám mimomaternicové tehotenstvo. Preto ma poslal do nemocnice na pozorovanie. V nemocnici som ešte dvakrát absolvovala sonografické vyšetrenie. Tehotenstvo sa znovu nepotvrdilo, no testy ukazovali pravý opak. Primár sa rozhodol pre laparoskopické vyšetrenie - spustenie sondy do brušnej dutiny. Zistili, že mám jednu cystu veľkú ako pomaranč a druhú už prasknutú vo vaječníku. V dôsledku prasknutia a následného vyliatia cysty mi jeden vaječník odumrel a bolo nutné ho vyoperovať.

Po operácii

mi lekári prezreli maternicu a brušnú dutinu a skonštatovali, že nie som tehotná. No na štvrtý deň po operácii som začala krváčať a potratila som samovoľne. Sestričky i lekári ma presviedčali, že nemohlo ísť o plod, ale iba o krvnú zrazeninu z operácie. V duši som však cítila, že to nie je pravda. Lekári poslali vzorku na histológiu, ktorá potvrdila, že išlo o plod v 3-4 týždni tehotenstva.

Moje pocity boli hrozné. Strata vaječníka, upravenie vajcovodov a potratenie dieťatka. Myslela som, že už nikdy nebudem mať detičky, ale o dva mesiace som znova otehotnela. Bola som nevýslovne šťastná, no moja radosť netrvala dlho, iba tri mesiace, pretože som začala krváčať. Poslali ma na „sono“ a tam sa ma lekárka spýtala, či veľmi chcem to dieťa. Už

som začala tušiť niečo zlé.

Povedala, že plod je síce v maternici, ale je nepravidelného tvaru a dokonca deformovaný. Znova sa ma opýtala, či chcem to dieťa, pričom ma nepriamo nahovárala na interrupciu. Mne sa v tej chvíli spustili po tvári slzy a povedala som jej, že o jedno dieťa som už prišla a nechcem prísť aj o druhé a na interrupciu nepôjdem. Ešte som dodala, že ak sa nemá narodiť, tak odíde samo. Lekárka dosť nechutne vyhlásila, že buď budem ležať v nemocnici, alebo doma, a to nepretržite. Povedala, že budem musieť užívať nejaké špeciálne lieky na podporu tehotenstva.

Lekár mi ich aj predpísal, ale v tom čase sa v lekárňach nedali len tak ľahko zohnať. Tak sme obiehali všetky lekárne, ešte aj môj otec ich zháňal v inom meste. Mávala som v tom čase strašné sny. Snívalo sa mi, že sa nenarodí, že bude bez ručičiek a nožičiek, ba dokonca mŕtve. Trvalo to sedem mesiacov. Okrem toho som cítila veľkú silu a podporu od môjho manžela a príbuzných. Nakoniec sa nám narodilo dievčatko - zdravé a krásne. Pôrod trval len dve a pol hodiny, ešte aj ten bol vymodlený. Moja radosť explodovala.

Po troch rokoch

som znova čakala bábätko, no ani teraz nás problémy neobišli. Keď som bola v druhom mesiaci, slabšie som krváčala. Poslali ma preto do nemocnice - poležať si. Mladý lekár pri prijatí do nemocnice povedal, že je dobré, že som prišla, lebo ak by nastali nejaké komplikácie, tak mi plod hneď zoberú. Neverila som

vlastným ušiam. Povedala som, že budem o dieťa bojovať do konca. Len sa na mňa divne pozrel a ostal ticho. Je mi ľúto, že lekári skladajú Hippokratovu prísahu a nebojú o ľudský život. Preto som prosila Pána, aby mi nebral dieťaťko, že jedno už za nás oroduje v nebi. Boli to časy veľkej skúšky viery.

V nemocnici mi na prekvapenie nedali žiadne lieky, iba vitamíny. A moje problémy so spánkom sa obnovili. Stále som musela myslieť na to, či sa to dobre skončí. No Pán vyslyšal prosby a ako pri prvom dieťatku, aj teraz som prenášala tehotenstvo sedem dní a tak ma objednali na vyvolávací pôrod. Ten trval hodinu a štvrt. Znova sa nám narodilo zdravé a krásne dievčatko. Dala som si sľub, že ak všetko dobre dopadne, tak svoj príbeh napíšem do katolíckeho časopisu.

Chcem poďakovať

Bohu a nebeskej Mame, že mi dali dve zdravé dievčatká, a manželovi, príbuzným i známym, že na mňa mysleli v modlitbách. Nech je môj príbeh povzbudením pre všetky mamičky, ktoré nosia pod srdcom nový život, že sa oplatí bojovať.

Len Pán Boh a viera v neho im dajú silu a dar života.

S pozdravom sestra v Kristu

Iveta s rodinou z Humenného

Bohu vdďaka!

Ilustračné foto: (a)

Rehoľníčky prešli cez rozum príslušníkom KGB

Vtedy za komunizmu

Päť rehoľníčok v Lotyšsku žilo za komunizmu dva roky v malej izbe s rozmermi 15 m2 pod ostrým dozorom ruskej tajnej služby KGB. „Bol to najkrajší čas môjho života,“ spomína so žiarivým úsmevom ich predstavená sestra Veneranda.

Dnes 61-ročná sestra od chudobného Dieťaťa Ježiška v roku 1962 tajne vstúpila do rehole v juholotyšskom meste Daugavpils. Sovietsky režim dal 40 sestram v kláštore Aglona na výber: alebo tam zostanú a postupne vymrú, alebo opustia toto pútnické miesto so známou Madonou a budú sa samostatne prebijať životom. Sestry si zvolili druhú možnosť. Sestra Veneranda pochádzajúca z roľníckej rodiny, v ktorej vyrastala spolu s 9 súrodencami, vydáva úžasné svedectvo o svojej škole života.

Prvé zamestnanie dostala v továrni Alfa, kde zarábala 350 rubľov mesačne - čo bolo viac ako dvojnásobok zárobku lekára. Hoci po vyvlastnení pozemkov jej rodiny prežila roky vo veľkej chudobe, túto tovareň opustila. „Vo veku 20 rokov som pocítila povolanie stať sa rehoľníčkou.“ Jej brat ju označil za bláznivú, keď sa v roku 1962 vzdala svojho zamestnania. Roky najtrpkejšej chudoby po vyvlastnení v roku 1950 označuje sestra Veneranda pri spätnom pohľade ešte aj dnes za „to najhoršie, čo si len dokážeme predstaviť“. Výnos z úbohého pásika zeme, ktorý rodine zostal, nestačil ani na cigarety pre otca.

Po ukončení strednej zdravotníckej školy pracovala ako detská sestra za 35 rubľov mesačne. Tajne žila so 4 ďalšími novickami sestier Aglonského kláštora v akomsi minikláštore v Daugavpilsse. „Museli sme sa neustále snažiť prejsť tajnej službe cez rozum,“ spomína dnešná predstavená 29 sestier od chudobného Dieťaťa Ježiška v Lotyšsku. „Keď agent KGB navštívil malú izbičku, musel písací stroj, ktorým sestry opisovali náboženské texty, rýchlo zmiznúť zo stola. Namiesto toho sa tam objavila žehlička.“ „Kaplnku“ s Oltárnou sviatosťou ukrytú za dverami skrine, strážcovia možno ani nechceli objaviť - domnieva sa sestra Veneranda.

Vedeli, že mladé ženy patria k sestrám vyhnaným z kláštora Aglona. Tajne museli robiť návštevy v rodinách, prípravu na krst i sláviť bohoslužby. Bolo im jedno, že sa im mladé dievčatá posmievali: „Mníšky, hlúpe mníšky!“ Svojím nápadne jednoduchým odevom - celé v čiernom - signalizovali novicky svoje povolanie bez toho, žeby prestúpili zákon. Dnes tieto lotyšské sestry žijú a pôsobia v Rige a Daugavpilsse. Dôchodky asi 60 eur pre staršie sestry a príjmy mladších ako vychovávateľiek a učiteľiek im umožňujú skromnú existenciu: „Máme sa lepšie ako naši susedia,“ ubezpečuje sestra Veneranda. Keď si sestry všimnú, že nejaká rodina prevažne ruských obyvateľov v Daugavpilsse potrebuje topánky alebo šatstvo pre deti, pomôžu. Ústredie rehole - založenej v 19. storočí - je v holandskom Simpelfelde.

Okrem neho im pomáhajú aj darcovia z celého sveta. Napriek lepším životným podmienkam sestra Veneranda spomína na minulosť s nostalgiou: „Vtedy, za komunizmu, sme jasne poznali svoj cieľ. Dnes sa v slobodnom Lotyšsku pre mladých ľudí stalo ťažším rozhodnúť sa medzi mnohými svetonázormi a viazať sa povolaním.“

(KP/TK KBS)

Ilustračné foto: (a)

Starobylé poutní místo k Panně Marii

Rychnov na Moravě - Mariánská Studánka

Rudolf Minař, ČR

V Rychnově původně vznikl kostel v opevnění. Stále jsou patrné dělové střílny ve zdivu. Nynější barokní Kostel sv. Mikuláše, biskupa, pochází z roku 1730. Je to nádherný chrám s bohatou rokokovou výzdobou uvnitř. Na hlavním oltáři kromě překrásného dvoupatrového svatostánku je originál obrazu sv. Mikuláše, jehož kopie je ve Sloupnici, a rozkošný milostný obraz Panny Marie Rychnovské.

R. 1742 se těžce nemocnému kováři **Jakubu Franzovi** z nedalekého Lubníka ve spánku zjevila Panna Maria a žádala ho, aby vykonal pouť do rakouského Maria Zell. On se na pouť pěšky vydal, ale nemocí vyčerpaný upadl na rychnovském kopci do bezvědomí. V mdlobách se mu znovu zjevila Matka Boží, a když se probral, cítil se zcela zdravý a pokračoval v cestě. V Maria Zell vykonal pouť, byl tam i u sv. zpovědi a u sv. přijímání, a zpátky domů si přinesl papírový obraz Panny Marie Mariazellské, který zavěsil v lese na místě uzdravení na strom a s celou rodinou se chořoval na toto místo modlit.

Během těchto návštěv se z místa zjevení rozléhaly překrásné zpěvy až do vzdálenosti 5 km, takže lidé se dozvěděli, co se tam stalo, a na místě zjevení postavili kapličku, u které vytryskla studánka. Protože lepenkový obraz byl mezitím počasím zničen, nechal Jakub Franz u řezbáře v Moravské Třebové vyřezat milostný obraz Panny Marie Rychnovské - dřevěný, bohatě zlacený a zdobený. Ten byl umístěn v kapličce. (Tenkrát se ještě tolik nekradlo.)

Olomoucký arcibiskup celou událost prozkoumal a r. 1750 vyhlásil Rychnov mariánským poutním místem a farní Kostel sv. Mikuláše poutním chrámem Panny Marie Rychnovské. Přitom byl milostný obraz ve slavnostním průvodu přenesen z lesní kaple do poutního chrámu. Tomuto místu se říká moravský nebo malý Maria Zell.

Na pouť do Rychnova přicházelo až 200 000 lidí a bylo podáváno až 80 000 svatých přijímání. Mnoho lidí se zde tělesně i duchovně uzdravilo. Protože v Rychnově působilo deset kněží a další chodili vypomáhat, byla r. 1766 postavena obrovská monumentální budova fary ve stylu barokního zámku.

Mezitím déšť, sníh a mráz lesní kapličku na místě zjevení zcela zničil. Proto byla v letech 1930 -1932 v lese postavena nová, moderní, prosklená kaple, která se dá zcela otevřít při velkém počtu věřících. **Kapli 7. července 1932 vysvětil olomoucký světící biskup Msgr. ThDr. Josef Schinzel**, jenž je pohřben v rodové hřbitovní kapli v Krasově u Krnova, odkud pocházel.

Mariánské poutní místo Rychnov na Moravě má dvě centra: poutní chrám Panny Marie Rychnovské a sv. Mikuláše, biskupa, který je zároveň i farním kostelem, a lesní kapli Mariánská Studánka na místě zjevení. **Ve farním kostele je každou neděli mše svatá v 9.30 hodin a v lese v poutní kapli každou neděli od začátku května do konce října ve 14.30 hodin.**

Do lesní kaple Mariánská Studánka chodí lidé na pouť velmi rádi ze širokého okolí: z Rychnova a okolních obcí, z Moravské Třebové, České Třebové, Lanškrouna, ze Zábřeha na Moravě, z Brna a z mnoha jiných míst. Je to pro ně potřeba duchovního života a zároveň krásný výlet do krásné přírody. Seznámí a sprátelí se tam mnoho věřících lidí z různých míst. Přijíždějí také poutníci z Německa, původní obyvatelé, se světícím biskupem z Limburgu, Mons. Gerhardtem Pieschlem, který pochází z Moravské Třebové.

Na rychnovském hřbitově naproti bočnímu vchodu do kostela a u hradební brány je pohřben kovář Jakub Franz z Lubníka, kterému se Panna Maria zjevila a kterého uzdravila z těžké nemoci.

Pútnici z Litvy: peši do Ríma!

Tí však, čo dúfajú v Pána, dostávajú novú silu, získavajú krídla ako orly, utekať budú a neustanú, budú putovať a neomdlejú. (Iz 40, 31)

Pútnictvo – zabudnutý pojem? Ani nie, pretože slovo pútnik sa často skloňuje v rôznych kontextoch. Avšak nedávno sme sa s pútnikmi v pravom zmysle slova mohli stretnúť na našich cestách. Skupina mužov, žien i detí (najmladší chlapec má 13 rokov) putuje z Litvy do Ríma.

Momentálne prechádzajú územím Rakúska. Čaká ich Slovinsko a konečne Taliansko. Predtým ako dorazia do Ríma, zastavia sa v Assisi. Ďalej zažijú samotu La Verny, kde sv. František bol obdarený stigmami. Príchod do Ríma majú naplánovaný na 14. októbra.

Spoločne s pápežom

Jánom Pavlom II. chcú 16. októbra osláviť 25. výročie jeho pontifikátu. Svoju púť plnú modlitieb a odriekania mu chcú predložiť ako svoj duchovný dar. Prinášajú ho ako zmiernu obeť za množiacu sa previnenia voči Bohu. Zároveň toto dlhotrvajúce evanjelizačné putovanie má duchovne premeniť ich samých. Mladá žena, ktorá sa dopyčovala o pútnikoch, vzápätí povedala: „**Musí to byť úžasné toľko dní byť sústredený v modlitbe na Pána!**“

V čase, keď sme ich stretli, putovali už celých 53 dní. Na čele sprievodu niesli veľký kríž, s ktorým im obyčajne pomáhajú miestni farníci. Mnohí z nás im zamávali z okien svojich domov, pozdravili ich z áut a autobusov cestou na dovolenku alebo z práce. Boli i takí, ktorí opustili zastávku, kde čakali na autobus domov, a prešli s nimi pár kilometrov. Myslím, že nikto, kto ich stretol, neostal ľahostajný. Na tvárach ľudí sa zračil nielen obdivujúci, ale i nechápaný úžas.

V jednom meste

sa medzi úprimné pozdravy vmiešali pokriky podnapitého muža. Priznám sa, že v tom momente som bola rada, že pútnici nerozumia našej „ľúbozvučnej“ slovenčine. Pomyslenie, že zmierna obeť, ktorú títo ľudia putovaním prinášajú možno i za toho muža, nás vnútorne oslobodilo od ďalších zbytočných úvah.

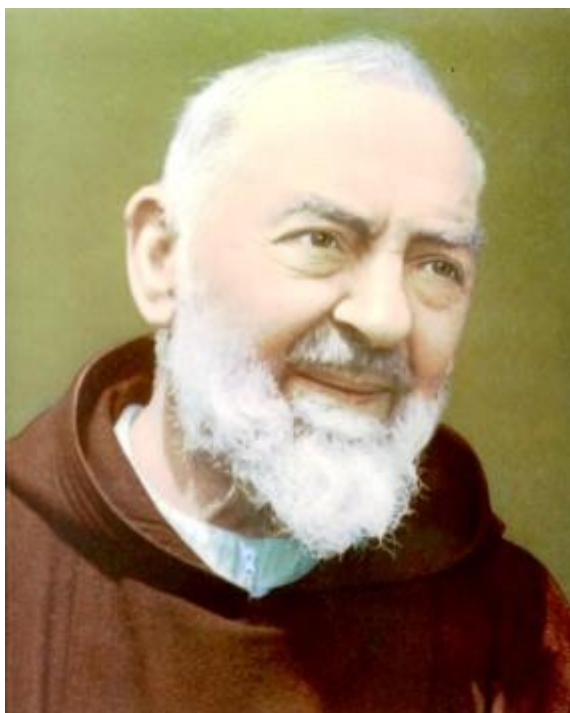
Určite podvedome každý z nás si položil otázku: Aký to má význam? Nestačí im sedieť doma na priedomí a modliť sa? Nie je to prejav prehnanej zbožnosti? Myslím si, že pochopiť zmysel putovania by znamenalo prejsť s nimi pár desiatok kilometrov. Prežívať podobne ako oni stav absolútnej odovzdanosti. Totižto sami dopredu nevedia, kde a ako budú prijatí, či sa im dostane z darov telesného a duchovného milosrdenstva, či ich telo bude poslúchať, aké bude počasie...

Denný plán je neúprosný

- 30 km. Putujú za dažďa i za 35-stupňovej páľavy. Človek však aj počas krátkeho stretnutia s nimi pocíti zdroj duchovnej sily. Pramení z modlitieb sv. ruženca, z čítania Božieho slova a z krásnych mariánskych piesní spievaných v rodnej litovčine.

Tieto spevy dávajú vyniknúť predovšetkým mužským hlbokým hlasom. Spoločne s nimi sme pocítili, že práve do modlitby vložené spievajúce mužské srdce je mocným stimulom na ďalšie putovanie.

Eva Orbanová

„Veľké poslanie“ Pátra Pia

Páter Pio mal ako 15-ročný dve vízie: Bol vyzvaný, aby ako odvážny bojovník bojoval proti obrovi, ktorý bol taký veľký, že sa čelom dotýkal oblakov.

Mal strach a odmietol to, ale anjel na neho naliehal: **„Začni boj s dôverou, bojuj odvážne, budem ti stáť po boku.“** Zrážka bola strašná, ale obor bol porazený. Celý život Pátra Pia sa stal každodenným zápasom so satanom. V druhej vízii dostal prislúbené „veľké poslanie“ - zrejme jeho stigmy, modlitbové skupiny a nemocnicu, ktoré založil.

Švajčiarsky kardinál Charles Journet napísal: **„Stigmy majú ten účel, aby nám otriasajúcim spôsobom pripomínali utrpenie na smrť umučeného Boha, ako aj potrebu trpieť a umierať za celú Cirkev predtým, než môže vojsť do svojej slávy. Stigmy sú krvavou a súčasne žiarivou kázňou.“**

Svätý Páter Pio dal vybudovať kliniku s 1200 posteľami výlučne z darov ako „chrám modlitby a vedy“. Táto nemocnica je dôkaz toho, že tento svätec nebol mystik vzdialený svetu, ale muž, ktorý dokázal oceniť požehnanie techniky a vedy na zmiernenie utrpenia ľudí.

Jeho svätorečenie 16. júna 2002 bolo najväčším, aké Rím zažil. Ján Pavol II., ktorý ho vyhlásil za svätého, ho ako pútnik sám navštívil a ako pápež bol pri jeho hrobe. Páter Gabriele Amorth, známy rímsky exorcista, počas 26 rokov Pátra Pia často navštevoval a poznal jeho spiritualitu i jeho mystické zážitky. Jeho Životopis svätca je krátky, ale majstrovský. Mnohé už poukazuje na to, že Páter Pio vojde do histórie ako najväčší svätec 20. storočia. **(KATH-NET/TK KBS)**

Slovo mladých / Záhľadný kríž

Máme radi pápeža!

Pápež Ján Pavol II. počas svojej tretej cesty na „milované Slovensko“ navštívil Trnavu, Banskú Bystricu, Rožňavu i Bratislavu. Všade ho vítali desaťtisíce nadšených pútnikov. Medzi nimi bolo i veľa mladých ľudí, ktorých má Svätý otec osobitne rád. Možno povedať, že tento vzťah je vzájomný. Svedčí o tom aj malá anketa zo srdca našej krajiny - Banskej Bystrice. V sektore mladých v Banskej Bystrici bolo najskôr dosť nudne. Kontakt s pódium a vôbec s dianím bol slabý. Mládež zvyknutá na decibely koncertov a diskoték sotva mohla zachytiť slabé hlásky Ruženca svetla. Preto sme, žiaľ, dali prednosť debate. Tú nám sťažovalo iba mrhohlenie. Potom zaznel neistý hlas: „**Zložte dáždniky!**“

A naozaj. Dáždniky zmizli a rozkývali sa žlto-biele vlajočky. Hoci toto zvrúšenie bolo predčasné, dav ožil. Pieseň Šťastný deň (Happy day) a hlahol zvonov upevnili náladu. Šťastný deň, volá nás tam vyššie, k nebesiam... Sme maličkí, celkom vzadu, možno ani nevidíme pápeža. Som jeden z tisícov a Svätý otec si ma určite nevšimne. Doma v teplom kresle môžem vidieť všetko zblízka, ani tam neprší.

* **Prečo som teda tu? Prečo som prišiel? Čo očakávam?**

- **Betka** z Prievidze: Mám radosť, že sem pápež chcel prísť.

- **Monika** z Oslian: Očakávam posolstvo.

- **Ondrej** z Prievidze: Je to asi posledná možnosť uvidieť pápeža na Slovensku a naživo. Pre mňa je to duchovné povzbudenie. A tiež výlet s kamarátmi a s rodinou.

- **Mária** z Čerenian: Privádza ma sem zvedavosť, atmosféra, radosť.

- **Aneta** a Mirka zo Starej Ľubovne: Aby sme sa o niečo obohatili, aby sme našli pokoj srdca. Tešíme sa na stretnutie s Kristom a s pápežom. Veľmi sa na neho tešíme.

- **Katka** z Kysúc: Prišla som kvôli Svätému otcovi, ktorého pokladám za posla pokoja. Zvestuje nám živého Ježiša Krista.

- **Peter** z Banskej Bystrice: Povzbudenie a prehĺbenie vo viere. Teším sa na svätú omšu so Svätým otcom, Petrovým nástupcom. Sám som nič. Ale tu som veľa. Veď sme všetci v srdci Jána Pavla II. Keby to dovolili sily človeka, som si istá, že by chcel osobne spoznať aj teba.

* **Mnohé médiá sa s nechuťou zahryzli do pápežskej návštevy. Čo by si odkázal tým ľuďom, ktorí nám vyčítajú, koľko to bude stáť?**

- **Aneta**: a Mirka: Nech prídu sem, nech to zažijú a potom môžu hovoriť.

- **Peter**: Uznávame, že sme vynaložili viac ako bolo treba, to ľutujeme. Ale keď sa zamyslíme, je to dobrá investícia. Keď sa porovná s ostatnými výdavkami, napríklad do športu.

- **Katka**: Pozrime sa na množstvo vecí, do ktorých investujeme, a pritom nie sú dôležité a často ani nie dobré pre náš život. Nevieme, čo všetko sa določul sám pápež o atmosfére pred príchodom. Vieme, čo počul na vlastné uši: „**Máme radi pápeža! Nech žije Svätý otec! Ďakujeme!**“

Anketu pripravila: **Monika Školnová**
Ilustračné foto: (a)

Znamenie v ukrajinskom strome

Záhadný kríž

V máji 2002 mukačevskí drevorubači robili plánovanú prerezávku v regióne dediny Brestovo, asi 7 km od Činadijeva. Podľa rozprávania lesníka Andreja Rešetarja ich v buku, ktorý mal asi sto rokov, čakal úžas...

Buk mal priemer asi 100 až 110 cm. Keď drevorubači začali zrezávať strom, zastavila sa im motorová píla.Príčinou jej zastavenia bolo to, že sa zaklinila. Na nasledujúci deň drevorubači priniesli inú pílu a pokračovali v zrezávaní buka, no píla sa znovu zaklinila. Vtedy drevorubači priniesli tretiu motorovú pílu a pomocou rôzneho drevorubačského náradia buk zrezali. Toho dňa nestihli porezať strom na kusy. Prišli o tri dni a jeden kus rozpílili na dve časti: každá bola dlhá jeden meter.

Jednu časť poštiepali na polená a začali aj druhú, v ktorej, ako sa neskôr ukázalo, bol zobrazený Kríž. A tu sa znovu začali ťažkosti. Buk sa nijako nedal poštiepať tak, ako si to vyžadovala technológia. Klát postavili vertikálne. Niekoľko ráz zatĺkli klin, ktorý zakaždým vôbec nemohli vytiahnuť. Po namáhavej robote drevorubači hodili klát s klinom na zem a klát sa rozštíepil na dve časti.

Keď drevorubači videli, že na rozštíepených častiach je zobrazený kríž, naľakali sa, odhodili všetko náradie a zavolali lesníka Andreja Rešetarja. Ten, keď to videl, zalomil rukami a povedal: „**Ešte som také čudo nikdy nevidel!**“ Ktosi z drevorubačov tiež poznamenal: „**Nebolo nám treba ten strom píliť!**“ Po dohode medzi sebou drevorubači odviezli jednu časť buka s krížom do pravoslávnej cirkvi v Brestove, kde ju upravili a natreli lakom. Druhú časť buka s krížom dali do Svätoilinskej gréckokatolíckej cirkvi v Činadijeve, kde sa teraz nachádza v priehľadnej vitríne.

O tomto zvláštnom jave písali noviny „Starij zamok“ i „Komsomoľska pravda“, bola i reportáž o tomto úkaze na televíznom kanáli „1+1“. Pozvaní boli experti z Užhorodskej národnej univerzity a taktiež špecialisti z Kyjeva, Charkova a iných miest Ukrajiny. Experti z Moskvy uviedli tieto skutočnosti do diskusie na internete.

Do dnešného dňa niet vedeckého vysvetlenia pre tento jav.

Text a foto: (r)

Sv. otec 14. septembra 2003 na sviatok Povýšenia Sv. kríža v Bratislave

Milosť trpieť pre Krista

Drahí bratia a sestry,

vznešený Kristov kríž, ktorý oslavujeme v túto septembrovú nedeľu, je pravý strom života a kráľovský trón ukrižovaného a zmŕtvychvstalého Pána, schodmi do raja, spájajúcimi nebo a zem.

Všetci kresťania, poznačení pečatou Svätého kríža, verejne vyhlasujú svoju príslušnosť k nemu, ktorý zomrel za naše hriechy a vstal z mŕtvych pre naše ospravedlnenie. Ale zvláštnym spôsobom boli poznačení tajomstvom kríža mučeníci a svedkovia viery, ktorí dostali milosť trpieť pre Krista a za neho zomrieť.

Veľmi sa teším, že môžem dnes spolu s vami oslavovať silu a múdrosť kríža v živote a v smrti biskupa Vasilja Hopka a sestry Zdenky Schelingovej. Ich svietiaci prítomnosť v pamäti slovenského národa nech bude pre všetkých príkladom a povzbudením byť vernými svedkami Evanjelia, ktoré sme dostali, krstu, ktorý sme prijali, a Eucharistie, ktorú slávime ako pamiatku na slávne utrpenie Pána. (r)

Ilustračné foto: (a)

Slzy Matky

„Slzy Božej matky predstavujú predovšetkým na Blízkom východe a v Afrike výzvu ku obráteniu sa a k pokoju,“ povedal **pápež Ján Pavol II.** v nedeľu 31. augusta v Castel Gandolfe. **Zaspomínal si na 50. výročie plačúcej Matky Božej zo Syrakúz spoločne s pútnikmi. 29. augusta 1953 začala v dome Antónie a Angela Iannussa roniť slzy sádrová reliéfná soška Nepoškvrneného srdca Panny Márie.** Tento zázrak trval vtedy 3 dni a postupne ho uznali sicílski biskupi.

Prvého septembra 1953 odobrala komisia skladajúca sa z lekárov a vedcov 1 cm³ tejto slznej tekutiny, aby ju preskúmali. Zistili, že ide skutočne o zloženie látok zodpovedajúcich normálnej ľudskej slze. Slzy uchovávali v špeciálnej ampulke a v tomto mimoriadnom mariánskom roku putovali od fary k fare. Táto pútnická cesta sa ukončila až v pondelok 1. septembra. Pápež Ján Pavol II. nazval zázrak plačúcej sošky „prekvapujúcou udalosťou“.

„Aké tajuplné sú tie slzy! Prinášajú nám zvesť o bolesti a láske, o úteche a o Božom milosrdenstve. Sú znakom Matkinej podpory a výzvou obrátiť sa k Bohu. Mali by sme opustiť cestu diabla a nastúpiť na cestu vernosti Ježišovi Kristovi.“ Svätý Otec zakončil spomienkový akt modlitbou k „dobrotivej Panne plnej slz“, ktorej dôveruje on, Cirkev i celý svet a povedal:

„Pozri sa na nás, ktorí potrebujeme odpustenie a zmier, venuj rodinám ako aj národom pokoj a svornosť. Osuš slzy, ktoré spôsobili nenávisť a násilie vo veľkom množstve krajín na Zemi, najmä na Blízkom východe a na africkom kontinente. Lúbime tvoje slzy, Matka, ty si záruka obrátenia sa a pokoja pre všetky tvoje deti“.

Ako spomienku na slzy Božej Matky založili v Syrakúzach pútnické miesto.

(www.diocesi.siracusa.it) (KP)

Celosvetové modlitby za život

Organizácia Associazione difendere la vita co Maria - iniciovala medzinárodnú modlitbovú kampaň za záchranu života. Podporuje ju Pápežská rada pre rodinu a Talianska biskupská konferencia.

Je to reakcia na pápežovu výzvu na mobilizáciu svedomia a spoločného etického úsilia. Treba sa modliť za to, aby vystúpili spoločenské a politické sily, ktoré hája ľudský život, i za to, aby rodiny nemali strach život prijímať.

Akcia vyvrcholí kurzom „Apoštoli života“, ktorý sa bude konať od 20. do 23. novembra v Lorette pre aktivistov obhajujú život. **(Aciprensa, Kathnet)**

* * * * *

Dva hanebné dni v dejinách USA

Odsúhlasili potrat i otroctvo

Dňa 6. 3. 1857 v súdnej sieni pri „Dred Scott“ siedmimi hlasmi proti dvom, že:

- * černochoch nie je osobou
- * černochoch je majetkom vlastníka
- * vlastníka má slobodnú voľbu černochocha kúpiť, predať alebo ho zabiť
- * odporcovia otroctva nemajú vnucovať svoju morálku majiteľovi otroka
- * otroctvo je legálne.

Dňa 22. 1. 1973 v súdnej sieni pri „Roe vs. Wade“ siedmimi hlasmi proti dvom, že:

- * nenarodené dieťa nie je osobou
- * nenarodené dieťa je majetkom vlastníka (matky)
- * matka má slobodnú voľbu svoje dieťa si ponechať alebo ho zabiť
- * aktivisti hnutia „Pre život“ nemajú vnucovať svoju morálku matke nenarodeného dieťaťa
- * umelý potrat je legálny.

(Fórum života)

„Právo na telo“ (interrupciu)

V súčasnosti by sme mali parafrázovať viaceré známe rečovanky, piesne či modlitby. Prebieha u nás intenzívny politický, ideologický a morálny zápas, ktorý dostal prikrášené pomenovanie - „právo ženy na svoje telo“, alias právo na interrupciu.

Najhoršia na tom je skutočnosť, že sa u nás ku kresťanstvu hlási údajne 70 percent občanov. Problémoví nie sú naši ateisti, ale naši tzv. veriaci Slováci (Slovenky)!

Ak siahneme do štatistík, musíme s bôľom zistiť, že v predošlých desaťročiach zomrel pri potrate asi 1 milión našich občanov. Komunisti im toto právo nastrčili. Dnes tí istí súdruhovia prezlečení za „liberálov“ v tomto zápase pokračujú.

No zástancov zákazu potratov obviňujú z návratu do stredoveku. Zabúdajú, že práve nám v minulom storočí na našich chrbtoch precvičili „komunistickú“ verziu „novostredoveku“!

Mnohé z našich žien budú na konci svojho života potrebovať príhovor Tej, ktorá neuplatnila „právo na svoje telo“. Aj keď riskovala ukameňovanie za nevysvetlené tehotenstvo. No navzdory tomu nám porodila Ježiša Krista!

Teda Zdravas', Mária!

Vladimír Balko, Bratislava

Prečítali sme si / Z tvorby čitateľov

Európsky zatykač

Predstavme si zaslúžilého kultúrneho pracovníka (ďalej iba KP), ktorý v nejakom interview vysloví názor, že príslušníci istého etnika nemajú výtvarné nadanie. Toto interview vyjde na internete v niekoľkých jazykoch a stiahne si ho - dajme tomu v Španielsku - tamojší príslušník uvedeného etnika, zhodou okolností uznávaný maliar. Vysvetlí si to ako urážku príslušného etnika a podá v Španielsku na pána KP žalobu.

Aj keď pán KP svoj kritický posudok uviedol iba v slovenskom kontexte, kde mohol pomocou dôkazov zaistiť jeho právnu nepostihnuteľnosť, internetovým stiahnutím do počítača španielskeho maliara sa jeho výrok stáva trestným činom v Španielsku. Tam sa naopak dá dokázať jeho nepravdivosť, teda urážka rasy a xenofóbia. **Podľa zákonov Európskej únie podnetom na stíhanie za trestný čin môže byť udanie od kohokoľvek, kto si takýto výrok ako rasistický či xenofóbny vysvetľuje. Či taký skutočne bol alebo nie, sa potom síce ešte musí dokazovať na súde, ale na podanie obžaloby a podnetu na trestné stíhanie a prípadnú väzbu to stačí.**

Španielsky prokurátor vydá na Slováka pána KP „európsky zatykač“, španielska polícia ho príde do Bratislavy zatknúť a v putách si ho odvezie do Španielska bez toho, aby na to potrebovala vyžiadanie si povolenia od slovenských súdnych či policajných orgánov.

Na španielskom súde španielsky maliar preukáže, že spomínané etnikum výtvarné nadanie má a že pán KP sa dopustil rasovej urážky a xenofóbie. Španielsky tribunál pána KP odsúdi na tri roky väzenia.

Ak tento príbeh považujete za paranoidnú absurditu, tak vedzte, že presne toto nenápadne podpísali ministri spravodlivosti Európskej únie v júni 2000. Zatiaľ to nazvali iba „rámcovým rozhodnutím“ o uplatňovaní európskych zatykačov. Európskym zákonom o extradícii, teda vydávaní občanov druhým štátom, sa to stane až niekedy ku koncu roka 2003 alebo začiatkom roka 2004. Čo postačí, aby pán KP bol zatknutý v deň vstupu Slovenskej republiky do Európskej únie v máji 2004.

Tento chystaný zákon stanovuje 32 rôznych činov, za ktoré bude každý štát EÚ musieť vydávať svojich občanov ktorémukol'vek štátu EÚ, kde boli obžalovaní. Podľa doterajších zákonov a medzinárodných dohôd o extradícii bolo možné vydať občana len tomu štátu, kde podľa obvinenia trestný čin spáchal. Táto podmienka sa novým zákonom ruší a postačí, aby tam bol obžalovaný, aj keď tam, povedzme, nikdy nebol, a teda ho tam nemohol spáchať. Márne by sme v zákone hľadali všetky presné definície oných 32 skutkov, ale rasizmus a xenofóbia tam sú.

Podľa tohto pozoruhodne „demokratickeho“ článku 2. 3 tohto zákona môžu ministri spravodlivosti EÚ - prostredníctvom predsedov svojich volených parlamentov - kedykoľvek k zoznamu extradovateľných trestných činov pridávať ďalšie kategórie. Občania Európskej únie teda do roka stratia prehľad i predstavu, za čo môžu či nemôžu byť sčista-jasna zatýkaní a väznení.

Čo vlastne môže byť v EÚ trestným činom sa už ani nedá zistiť, pretože nikto nedokáže všetky zákony ani vyhľadať, tým menej čítať. (V januári t. r. to bolo 101 811 zákonom uplatniteľných nariadení EÚ.)

A ešte jedna drobnosť: za porušenie ktoréhokoľvek z týchto stotisíc nezistiteľných zákonov vás podľa nového extradičného zákona bude môcť zatýkať „policajt alebo patričná osoba“. Kto takouto „patričnou osobou“ smie alebo nesmie byť - sa neuvádza. Zato sa však uvádza, že pri sebe pri zatýkaní nemusí mať zatykač... A my sa tohto „právneho stavu“ už ani nemôžeme dočkať...!
(Sprac. podľa: Benjamín Kuras, Report V/2003)

Celý svet bude strážený

Americká skupina ochrancov ľudských práv Electronic Privacy Information Center nedávno zverejnila informácie o tom, ako sa slobodomurárske lóže snažia získavať tajné informácie predovšetkým o súkromí prominentov, vyvíjať na nich tlak a tak usmerňovať svetovú politiku podľa svojich predstáv.

Uvedená organizácia (skratka EPIC) chce podať súdnu žalobu. Má dôkazy, že slobodomurárska lóža je činná predovšetkým na Ministerstve obrany USA. **Podľa informácií EPIC slobodomurári úplne kontrolujú Európsku úniu, ktorej vedúci lóže sú úzko prepojení s americkými.** V podstate ide o tie isté organizácie. USA i EÚ slúžia nadnárodným záujmom ľudí v pozadí, sústredených v slobodomurárskych lóžach.

EPIC sa obáva celosvetovej diktatúry slobodomurárstva, ktorá sa podľa nich začína už dnes. **Slobodomurári údajne kontrolujú celú leteckú prevádzku v EÚ, majú presne zmapované, kedy a kam kto letel, a ani tomu najprostejšiemu človeku sa nepodarí tejto kontrole uniknúť.** Všetko je registrované. Ochrana dát je iba ilúziou.

V súvislosti s tým sa tiež upozorňuje na zvýšený tlak v náboženskej oblasti v smere k stále väčšiemu synkretizmu v duchu „jediného náboženstva, na ktorom sa všetci ľudia zhodnú.“ (podľa „Glaube und Kirche“ č. 3/2003)